

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 5/2025

Květen 2025

Kolikrát vystoupil Ježíš do nebe?

Křesťanský exegeta Pierre Benoit říká: „Starověcí křesťanští teologové, tak jako většina starých svědectví, situují nanebevstoupení Páně na Velikonoční neděli. Teologicky je to vhodné řešení. Ježíš nečeká v nějaké jeskyni v okolí Jeruzaléma, kdy se otevrou dveře. V okamžiku, kdy vyjde ze smrti, vstoupí do života.“ A tady se Benoit ptá: „Pokud se věci mají tak, co je potom nanebevstoupení z Olivové hory?“ Zároveň odpovídá: „Je třeba rozeznávat dva aspekty a dva pohledy na tajemství nanebevstoupení. První je nebeské povýšení, neviditelné, ale reálné, které se uskutečnilo, když se vzkříšený Ježíš vrátil k Otci hned po svém vzkříšení. Druhé je viditelným projevem jeho povýšení, který se rozhodl poskytnout. A tak scéna popsaná ve Skutcích apoštolů by byla posledním odchodem. Během čtyřiceti dnů (citujeme znovu Benoita) „Ježíš, který vystoupil do nebe, znovu sestoupí (i když jsou to velmi nešikovná vyjádření, neboť popisujeme Boží svět a ne náš) na období zjevení. Žije již v jiném světě, ale působí ještě v tomto, aby dal nezaměnitelné důkazy svého života na poučení učedníků.“ Až po čtyřiceti dnech

„na Olivově hoře nechá svou skupinu a odejde viditelným způsobem“. Vstoupí tak do neviditelné říše, ale tím nezarmoutí své učedníky, kteří dobře vědí, jak pokračuje jeho přítomnost mezi nimi. A opravdu, evangelista dodává, že

„s velkou radostí se vrátili do Jeruzaléma. Stále byli v chrámu a velebili Boha“ (Lk 24, 52 - 53).

(podle KN)

Ježíš odchází s požehnáním a zůstává v požehnání

V roce 1978 ve věku 80 let zemřela lotyšská spisovatelka Zenta Maurinová, která byla celý život připoutána na vozík. Hluboká víra jí pomáhala překonávat všechny těžkosti. Jako vzácný testament zanechala sbírku poznámek a zápisů.

Zenta Maurinová ve svých zápiscích říká: „Co má říct mé neštěstí, moje bolest, když mám sílu, abych byla šťastná? Břemeno, které si člověk sám zvolí, unese. Nedá se však unést břemeno uložené cizí rukou. Petr kráčel po moři. Čili se dá jít po moři, když je člověk přesvědčený, že se nepotopí; i po moři bolesti. Začnete se topit, když ztratíte víru. Abyste zvítězili, musíte něčemu absolutně věřit.“

Naše vlast je v nebi

Své myšlenky a poznámky autorka vydala knižně s názvem *Moje kořeny jsou v nebi*. Už v názvu se odráží její hluboké přesvědčení a víra. Na tento titulek jsem si vzpomněl v souvislosti se svátkem Nanebevstoupení Páně. Jak je vidět, i dnes jsou lidé, kteří vědí, že nebe je místem jejich původu, že tam mají své kořeny, ale je také jejich cílem. Jak říká apoštol Pavel v listu Filipánům: „My však máme svou vlast v nebi, odkud také s touhou očekáváme spasitele Pána Ježíše Krista.“ (Flp 3,20). Když sv. Augustin uvažoval nad tajemstvím tohoto svátku, řekl: „Dnes náš Pán Ježíš Kristus vystoupil do nebe. Ať s ním vystoupí i naše srdce.“ Podobně jako apoštolové jsme dnes zahleděni na nebe

i my. Římský katechismus nás učí, že Kristus od této chvíle sedí po pravici Otce: Pravici Otce rozumíme slávu a veľebu Boha, ve které existoval Kristus jako Boží Syn před všemi věky, jako Bůh z Boha, stejné podstaty s Otcem. Nyní však v této slávě sedí i jako člověk Ježíš po svém vtělení a po svém vzkříšení, když jeho tělo bylo oslaveno. Sedět po pravici Otce znamená nastolit mesiášské království, naplnit Danielovo vidění, které se týkalo Syna člověka: „Díval jsem se v nočním vidění, a hle – s nebeskými oblaky přicházel někdo jako syn člověka, došel až k starci velikého věku, přivedli ho k němu. Byla mu dána moc, sláva a království a sloužily mu všechny národy, kmeny i jazyky: jeho moc je moc věčná, a ta nepřestane, jeho království nebude zničeno.“ (Dan 7,13-14).

Kdosi řekl, že vždy přijedeme tam, kam hledíme. Kdo se nedívá jen na zem, na to pozemské, ale dívá se vzhůru do nebe, toho to táhne vzhůru. Ježíšův pohled nahoru směrem k Otci byl jeho základním nasměrováním. Před každým rozhodnutím, například před volbou apoštolů nebo při uzdravování nemocných, či v okamžicích pokušení, nebo ve smrtelném zápase na Olivové hoře, byl jeho pohled upřen na nebe, směrem k Otci. Tak je i svátek Nanebevstoupení Páně naplněním a završením jeho pozemského života, návratem domů k Otci.

Odchod, ne rozloučení

V evangeliu podle Lukáše čteme: „Vyvedl je pak směrem k Betánii, zvedl ruce a požehnal jim. A zatímco jim žehnal, odloučil se od nich a vznášel se k nebi. Oni se mu poklonili a s velikou radostí se vrátili do Jeruzaléma.“ (Lk 24,50-52). Zvláštní, že evangelista Lukáš hovoří o radosti učedníků, když Pán od nich odešel. Čekali bychom spíše, že zůstanou smutní a bezradní, vždyť rozloučení zanechá smutek. Pomysleli bychom si, že vystoupení do nebe je definitivní rozloučení Ježíše s apoštolý i s tímto světem. Je však několik důvodů věřit, že opak je pravda. Samotný Ježíš říká, že je lepší, když odejde, aby nám mohl seslat Těšitele, Ducha Svatého. I u některých světců jasně vidět, že se po smrti stali velkými pomocníky věřících. Svatý Dominik na smrtelné posteli říká svým spolubratrům: „Neplačte! Po mé smrti vám více prospějí a přinesu více požehnání než během mého života.“ Svatá Terezie z Lisieux ke konci života řekla: „Moje nebe se bude odehrávat na zemi. Ano, moje nebe bude spočívat v tom, abych dělala dobro na zemi.“

Učedníci si byli jisti novým způsobem Ježíšovy přítomnosti. Benedikt XVI. říká, že „nanebevstoupení není odchod do vzdálené zóny kosmu, ale ustavičná blízkost, kterou učedníci najednou pociťují tak intenzivně, že je naplňuje trvalá radost“. Je to zvláštní druh Ježíšovy přítomnosti. Může nám připomínat událost

z evangelia (srov. Mk 6,45-52), kdy Ježíš přikazuje učedníkům nastoupit na loď a přeplavit se na druhý břeh k Betsaidě. On vystoupí na horu, aby se tam modlil. Foukal silný vítr, moře bylo rozbouřené a učedníci zůstali na lodi sami. Cítí nebezpečí rozbouřených vln a větru. Zdá se, že Pán je daleko a modlí se na své hoře. Ale právě proto, že se modlí a je spojen se svým Otcem, je vidí. A protože je vidí, přichází po moři k nim, vstupuje do jejich loďky a vítr utichá. To je krásný obraz Církve, aktuální pro dnešek. Pán Ježíš je v nebesích – na hoře, tedy u Otce. Proto nás vidí. Proto může kdykoli nastoupit do loďky našeho života. Díky tomu ho můžeme kdykoli vzývat a být si jisti, že nás vidí a slyší. Loďka Církve se i dnes plaví na rozbouřeném moři sekularizovaného světa. Nejednou to vypadá, že se už potopí. Pán je však tady a přichází v pravý čas. „Odcházím a přijdu k vám“ - v tom je naděje křesťanství a důvod naší radosti.

Zakotvenost v přítomnosti

Závěr Lukášova evangelia nám pomáhá lépe porozumět i začátek Skutků apoštolů, kde se výslovně popisuje událost Ježíšova nanebevstoupení (srov. Sk 1,6-11). Než se apoštolům Ježíš ztratil z očí, zazněl jeho dialog s učedníky, kteří byli ještě v zajetí svých starých představ a ptali se ho, zda nyní přišel čas nastolit království Izraele. Tváří v tvář této představě o obnovení Davidova království Ježíš přichází s příslibem, že je naplní síla Ducha Svatého. Dostávají úkol být jeho svědky až po končiny země. Vypytávání se na konkrétní čas Ježíš výslovně zamítá. Postoj učedníků nemá spočívat na dějinných spekulacích ani na pátrání po neznámé budoucnosti. Křesťanství je zakotveno v přítomnosti. Boží andělé nás podobně jako apoštolové musí dnes vytrhnout z naší zádumčivosti a upozornit nás, že do nebe se dostaneme ne zbožným přemýšlením, ale činorodým životem. Stará židovská legenda vypráví o rabínovi, o kterém se říkalo, že každý den vystupuje do nebe. Jistý pochybující člověk si to chtěl prověřit. Často viděl, jak rabín brzy ráno odchází z domu. Jednou se rozhodl, že bude rabína sledovat, a zjistil, že každé ráno přichází do domu jedné chudé stařenky a pomáhá jí. Když

to viděl, uznal a pochopil, že tento rabín opravdu každý den prostřednictvím svých dobrých skutků vystupuje do nebe.

Ježíš necestoval ke hvězdám

Všimněme si ještě slova o oblaku, který zahalil Ježíše a vzal ho učedníkům před oči (srov. Sk 1, 9). Ta skutečnost nám připomíná moment proměnění, když se na Ježíše a učedníky snesl jasný oblak (srov. Mt 17, 5; Mk 9, 7; Lk 9,34-35). Připomíná i moment zvěstování, když Marii navštívil Boží posel a oznámil jí, že ji „zastíní“ moc Nejvyššího (srov. Lk 1,35). A připomíná nám i svatý Boží stánek ve Starém zákoně, kde byl oblak znamením Pánovy přítomnosti (srov. Ex 40, 34 - 35). Rovněž během putování pouští Pán kráčel před Izraelem v podobě oblaku (srov. Ex 13, 21 - 22). Podle Benedikta XVI. se Ježíšovo zahalení a zmizení v oblaku nevysvětluje jako cesta ke hvězdám, ale jako vstup do Božího tajemství. Myslí se jím úplně jiný rozměr, jiná dimenze bytí.

Závěr Lukášova evangelia popisuje, jak Ježíš v Betánii zvedl ruce, požehnal své učedníky a přitom se vznášel do nebe (srov. Lk 24,50-51). Ježíš se loučí s požehnáním. S požehnáním odchází a v požehnání zůstává. Jeho ruce jsou stále rozpjaté nad tímto světem. Kristovy žehnající ruce jsou jako střecha, která nás chrání. Zároveň jsou otevírajícím gestem, které rozevírá svět, aby do něj mohlo proniknout nebe a zůstalo v něm přítomno. Gesto žehnajících rukou vyjadřuje Ježíšův trvalý vztah k učedníkům a ke světu. Ve svém odchodu přichází, aby nás pozvedl přes nás samé a aby svět otevřel pro Boha. Proto se učedníci při návratu z Betánie domů mohou radovat. Ve víře víme, že Ježíš nad námi drží své ruce rozpjaté v gestu požehnání. A toto vědomí je trvalým základem křesťanské radosti.

(podle KN)

Velkodušnost a pokora

Ježíš je pro křesťana „vše“ a oddíl pramení jeho velkodušnost.

Svatý Otec František v jedné ze svých dřívějších homilií připomněl, že spravedlnost, kterou přináší Ježíš, je větší než spravedlnost zákoníků: oko za oko, zub za zub. „Pokud tě někdo udeří na pravou tvář, nastav mu i druhou – tento pohlavek,“ poznamenal papež, „se stal klasikou pro zaskvění se křesťanů.“

Velkodušnost a pokora

Kardinální ctnosti jsou vlastnosti, které by ve vyvážené míře dospělý, zralý člověk měl mít:

Rozvážnost vede k přijímání správných rozhodnutí.

Odvaha umožňuje zůstat v rovnováze a odolávat různým tlakům.

Mírnost umožňuje podřídit vášně duchu a dává sílu soustředit se na aktuální úkol.

Spravedlnost dává každému to, co mu patří.

Velkodušnost a pokora jsou však ctnosti, které pomáhají integrovat osobnost člověka tak, aby se stala vůdčí osobností.

Je dobré si uvědomit, že urozenost, ušlechtilost, velkomyslnost, šlechtnost, tedy velkodušnost a pokora – což jsou témata speciální morálky – jsou vždy zároveň i důležitými ekonomicko-sociálně-politickými tématy společnosti, ať už je ignorujeme, nebo se jich společnost pro jejich praktičnost toužebně dožaduje. Čest přísluší ctnosti, ale není odměnou za ctnost. Ctnostný člověk přijímá čest namísto odměny, protože lidé mu nemohou dát víc. (I když... co může být víc než ctnostný projev cti?) Ctnostní lidé tedy přijímají čest od jiných namísto odměny, neboť co pozemského může takovou odměnu převýšit? Tak se už ve středověku zrodil křesťanský ideál ctnostného rytíře.

To, co vede člověka k úsilí dosahovat náročných a velkých cílů, je ušlechtilá rytířská touha po cti. Tomáš Akvinský postřehl, že náročné, nelehké dobro vyvolává v člověku napětí. Charakterizoval ho jako protimluvný pohyb ducha a duše: jeden je pohybem naděje; druhý, opačný pohyb, je pohybem beznaděje, pohybem zoufalství. Ono „nelehké dobro“ v chápání Akvinského není ničím jiným, než zdvojením navzájem spletených ctností ovinutých kolem sebe: jedna mírná a krotí ducha, co se nezřízeně vzpíná k výšinám – to je ctnost pokory; druhá v úsilí ducha o velké věci přiměřeným způsobem ho posiluje a povzbuzuje proti zoufalství – to je ctnost velkodušnosti.

Velkodušnost a pokora mají tedy stejný předmět zájmu, ale liší se způsobem, jak ho dosáhnout: zatímco velkodušnost je částí odvahy a statečnosti, pokora je částí mírnosti. Úkolem velkodušnosti je otevřeně usilovat o věci namáhavé, náročné, velké a těžké; úkolem pokory je zase mírnit ducha, ať před nezkrotným, nebo před nezřízeným úsilím o tyto věci.

Velkodušnost a velkodušný člověk

Zatímco ambice skrývá v sobě nástrahu, že energie ctižádosti se zvrhne na nekontrolovatelný a neřiditelný projev, velkodušnost je naopak uspořádána a usiluje o velké skutky – jejím atributem je čest. Velkodušný člověk dělá věci ctihodné, tedy věci hodné cti.

Velkodušnost se ve své prostotě nezřídka stává ctností, a to ctností se zvláštním zájmem: i když je cíl příliš vysoký a nesnadno dosažitelný, velkodušnost se nesnaží o věci větší, než jakých je sama schopna dosáhnout. Prezentuje se tam, kde už jsou jiné ctnosti a stává se jejich ozdobou, jakousi morální nádherou. V tomto duchu je velkodušnost větší než jiné ctnosti, ačkoli sama o sobě největší ctností není.

Velkodušný člověk to nemá lehké, neboť se stává terčem všelijakých výčitek. Vyčítají mu například, že je pomalý (ale vždyť rychlostí se přece vyznačují lidé, kteří chtějí uskutečnit hned a najednou spoustu věcí); velkodušný člověk má přitom na mysli jen velké činy, které vyžadují mnoho pozornosti i opatrnosti, proto nespěchá. Jindy mu vyčítají, že je hloubavý, uzavřený a mlčenlivý (ale vždyť hlasití jsou právě ti, kteří chtějí zapůsobit čímkoli), velkodušný člověk však chce vyniknout pouze rozvážnými skutky. Vyčítají mu, že je nespolečenský, velkodušný člověk je takový přitom jen proto, že nesnáší pochlebování a přetvářku; to však pokaždé vynívá jako rozpor mezi smýšlením a jednáním. Velkodušný člověk již ze své podstaty nemůže malodušně užívat ani malé, ani velké pocty, protože se nevyvyšuje, a nezkrší ho ani neúcta. Usiluje o jedinečnost a znamenitost, které jsou skromně, ale pevně protkány uznaností a dobrosrdečností. Čest jako ozdoba velkodušnosti působí na každém člověku, který je jí obdařen, krásně.

Pokora a pokorný člověk

I když každá ctnost je ve svém jádru pokorou, ryzí pokoru může vyzářovat pouze duch ctnostné osobnosti. Pokud tomu tak není, není nic, co by zakrylo nepravost pokory i s jejím skrytým pokrytectvím: „Dírami tvého pláště prosvítá tvá pýcha“ – říká klasik Sokrates.

Skutečná pokora je však vzdálena nedůstojnému sebeponižování a sebedepceňování, neboť se projevuje především správným úsudkem o sobě. V každém z nás je něco velkého, i když je v nás i něco malé – to je slabost lidské přirozenosti. Pokorný člověk se usiluje o pravé poznání.

První věcí, které nás učí pokora, je realismus; učí nás vidět se ve správném světle v duchu pravidla: poznej sebe sama. Poznání sebe sama ještě není ctností – nestačí totiž pouze nahlédnout do propasti vlastní nicoty a setrvat při nabytém úsudku o sobě samém. Tímto úsudkem je třeba se řídit v jednání, smýšlení, ve slově a gestu, neboť právě gesto, pohyb a řeč reflektují pokoru.

Správným úsudkem je třeba nejen disponovat, ale podle něj upravit i celý svůj život, neboť ctnost se projevuje v úsilí vůle, ale vrcholí životem. František Saleský v Rozhovorech říká: „Pokora, která nerodí velkodušnost, je nepochybně falešná.“

Velkodušnost i pokora jsou tedy nerozlučně spojeny ctnosti – podmiňují jedna druhou. Pokora nás učí, abychom nedůvěřovali sobě samým slepě a bez výhrad. Velkodušnost – jako základ pokory – nás zase učí důvěřovat vyššímu mravnímu zákonu v nás. Obě ctnosti nás vedou k poznávání nejen vlastní nedokonalosti a bídy, ale současně i výlučnosti a jedinečné hodnoty ducha i duše.

(podle KN)

Satanovy strategie 1.

„Ale mám proti tobě to, že toleruješ ženu Jezábel...“ (Zj 2,20) „Jezábel“ je jméno, které je hanobeno v Písmu i v křesťanských dějinách. Rodiče by své dítě nepojmenovali o nic víc „Jezábel“, než by dali svému dítěti jméno „Jidáš Iškarjotský“. Vidíme ji jako modloslužební královnu v Izraeli v 1. a 2. knize Královské a vidíme, že její jméno je v Knize Zjevení odsuzováno jako falešná a svůdná prorokyně. Co představuje?

Kromě své historické identity ve starověkém Izraeli se Jezábel proslavila jako „archetyp“, tedy jako model nebo standard zla – konkrétně: svádění, manipulace, modlářství a vraždy. Představuje nenávisť k autentickým prorockým a náboženským autoritám. Jako taková je „Jezábel“ lidské jméno pro satanskou strategii – strategii, která závisí na našem strachu, chtíči, slabosti a vlažnosti, abychom uspěli. Studium této strategie, všimnutí si, kde, jak a proč funguje, je prvním krokem k překonání tohoto zlého plánu.

Svatý Ignác z Loyoly, který Satana nazývá „nepřítelem naší lidské přirozenosti“, ho přirovnává ke generálovi, který se připravuje na obléhání pevnosti. Obecně

útoky na nejslabší stranu. Podobně Satan "...studuje ze všech stran naše teologické, kardinální a morální ctnosti. Kdekoli nás shledá nejslabšími a nejpotřebnějšími ohledně našeho věčného spasení, tam na nás útočí a snaží se nás strhnout do bouře."

Když Satan používá strategii Jezábel, hledá zejména emocionální zranění, která si mohou dovolit vstoupit do naší duše. Strategii Jezábel používá svádění a manipulaci proti slabým a pochybujícím, techniky, které jsou neúčinné proti silným a poslušným. Jinými slovy, když je naše bolest dovolena překynout v sebelítost, strategie Jezábel je připravena začít pracovat.

Anonymní alkoholici to vědí. Jejich vtip proti sebelítosti popisuje proces přesně: "Já ubohý! Já ubohý! Nalij mi další drink!" (Alternativně: „Kdybys měl život jako já, taky bys pil!“) Strategie Jezábel vám osuší slzy a políbí vaše modřiny; dalším krokem je vzít vás za ruku a vést vás tam, kam byste neměli chodit.

Co se z toho všeho můžeme naučit? Všichni jsou zranění. Nemůžeme si dovolit, aby se naše duchovní rány nakazily. Nesmíme nechat naše rány hnisat v horečce zášti a sebelítosti. Pokud nejsme ostražití, necháváme prostor pro strategii Jezábel, abychom získali vstup. Neodoláme-li svodům a manipulacím Jezábel s odvahou a svatou poslušností, pak svatý Ignác z Loyoly varuje: „...žádné divoké zvíře na zemi není zuřivější než nepřítel naší lidské přirozenosti, když sleduje svůj zlý úmysl se stále vzrůstající zlobou.“

Svatost, pokora a uzdravení se prolínají. Naše slabosti a zranění mohou být kamenem úrazu na naší cestě ke svatosti. Musíme mít pokoru přiznat svou potřebu před Pánem a požádat ho o uzdravení.

Budeme-li činit pokání ze svého hříchu, aniž bychom svého Pána požádali o uzdravení, budeme se opakovaně dopouštět stejných hříchů. Činit pokání bez uzdravení za rány, které jsou kořeny hříchu, je jako ořezávat vršky plevelu a pak se divit, že plevel znovu roste. Hřích snadněji zakoření v místech, kde byla zraněna naše srdce. Chceme-li se osvobodit od svých navykklých hříchů, musíme najít uzdravení pro naše srdce. Nemůžeme získat uzdravení, pokud o to nepožádáme. Prvním krokem k uzdravení našeho srdce, který je nezbytný jako lék na hřích, je podívat se na ukřižovaného Pána a pak vidět a pojmenovat své rány, abychom mu je mohli obětovat.

Existuje další krok, který je často přehlížen. Rány v naší duši musí být vyplněny dobrotou, ctností a milostí. Proto je pokání, skutečné obrácení, pravá proměna v Kristu věci svaté touhy. Je to záležitost těla, duše, nasazení, vůle, mysl, milosti a krve. Jakýkoli jiný popis konverze je fantazie, pokus stále hrát si na hříšníky, kteří si mohou hrát pouze na záchranu. Strategie Jezábel by nás připravila o naše svaté touhy a upnula naše srdce na falešné sliby vražedných idolů.

Přečtěte si 1. a 2. knihu Královskou. Všimněte si, jak je osoba Jezábel ztělesněním satanské strategie Jezábel. Pak meditujte o děsivých představách o Pánově trestu pro následovnický Jezábel ve Zjevení 2. Ježíš říká, že musíme být chytří jako hadi a nevinní jako holubice. (Matouš 10,16) Teprve pak můžeme dokončit svůj úkol, kterým je jak odolat strategii Jezábel, tak ji porazit.

(aletia.org)

Známka civilizace

Jeden student se jednou zeptal antropoložky Margaret Mead, co považuje za první známku civilizace v kultuře. Student očekával, že antropoložka bude mluvit o hácích, hlíněných miskách nebo brusných kamenech, ale ne. Mead řekla, že první známkou civilizace ve starověké kultuře je důkaz osoby se zlomenou, zahojenou stehenní kostí.

Mead vysvětlila, že ve zbytku zvířecí říše, když si zlomíte nohu, zemřete. Nemůžete utéct před nebezpečím, jít k řece pít vodu nebo lovit, abyste se nakrmili. Stanete se čerstvým masem pro dravce. Žádné zvíře nepřežije zlomenou nohu tak dlouho, aby se kost zahojila. Zlomená stehenní kost, která se zahojila, je důkazem toho, že si někdo udělal čas a zůstal s tím, kdo upadl, vyléčil zranění, dal dotyčného do bezpečí a staral se o něj, dokud se neuzdravil.

"Pomáhat někomu překonat potíže je výchozím bodem civilizace," vysvětlila Mead.

ZASVĚCENÍ MĚSÍCŮ

Tradičním katolickým zvykem je posvěcovat každý měsíc v roce zvláštními zbožnými praktikami. Níže uvedená tabulka ukazuje běžně praktikované zasvěcení jednotlivých měsíců.

Světcí pro ty, kteří hledají partnera

Jsi svobodný? Nebo zadaný, ale nevíš, zda je to opravdu vztah směřující k manželství? Možná ti pomůže, když svůj milostný život svěříš některému z těchto nebeských odborníků.

Pokud ses dosud řídil zejména v duchu doporučení „hledejte a najdete“, možná je čas připojit „proste a dostanete“ (Mt 7, 7). Vybrat si patrona pro svůj (budoucí) vztah je jako dostat ujištění, že do věci se zaangażoval někdo mnohem chytřejší a milující než ty; a také vědět, že tvá láska je již nyní v dobrých rukou ☺.

Svatý Josef

Muž, který „vyhmátl“ tu nejlepší ženu na světě. Muž, který s Boží pomocí zvládl vyřešit mnohé situace, které by pro jiné páry byly důvodem ke krizi, ne-li k rozvodu – podivné okolnosti těhotenství své snoubenky, porod v cizím městě, pokus zavraždit jejich dítě vlivným a mocným mužem, útěk za hranice, krajní chudoba... Kdo by už mohl být lepším expertem na rodinný život než on ☺.

Archanděl Rafael

Možná jsi už četl biblickou Knihu Tobiáš, která je vyprávěním o osudech mladého muže, který se se svým psem vydal do světa a... Přečti si sám, je to poutavý příběh. Prozradíme jen tolik, že Tobiáš na své cestě našel i nevěstu Sáru. Jejich modlitba před první společnou nocí patří k oblíbeným čtením při sňatcích. K velkému štěstí dvojice přispěl i archanděl Rafael, kterého si za svého patrona vybírají mnozí mladí.

Svatý Valentýn

Patron zamilovaných, ale i snoubenců a novomanželů. Komu jinému svěřit svůj vztah, ne-li právě jemu? Biskup, který ochotně riskoval a později i obětoval život, protože ignoroval zákaz uzavírat manželství vojáků, určitě rád pomůže svou přímluvou i tobě. Vždyť když mu na lidské lásce a jejím svátostném posvěcení tak velmi záleželo za života, o co víc jí určitě přeje teď?

Svatý Antonín

Možná i ty ho vnímáš jako patrona ztracených věcí a vysíláš k němu střelné modlitby, pokud nemůžeš něco najít. Proč však to „něco“ nerozšířit i na „někoho“? Třeba na svou polovičku? Pro světce jeho formátu by neměl být problém najít nejen ztracené věci, ale například i životní lásku.

Blahoslavená Anna Kolesárová

V nebi máme i slovenskou odbornici na srdeční záležitosti. Anna si ce zemřela příliš brzy na to, aby stihla zažít manželskou lásku, desítky svědectví však svědčí o tom, že ve věci vztahů se angažuje ráda. Mnozí, kteří putují na místo jejího rodiště či k jejímu hrobu (nejnovější relikviím), mohou dosvědčit, že na Anninu přimluvu se vyřešily jejich nefunkční rodinné či partnerské vztahy. A mnozí právě na její přimluvu našli svého životního partnera.

Blahoslavený Karel Habsburský

A ještě jeden téměř lokální světec. Poslední rakousko-uherský císař se stal patronem poražených, protože v životě se mu rozpadlo skoro všechno včetně říše; on však zůstal věrný Bohu až do konce. Tento muž velmi dobře věděl, co to znamená selhávat – máš-li pocit, že přesně toto se děje ve tvém vztahovém životě, možná je tím pravým patronem pro tebe. A možná i tobě vyprosí to, co jemu samému vyšlo – požehnané manželství. Se svou Zitou měl dobrý vztah (i v těch nejtěžších časech), osm dětí, a očividně se jim podařilo to, co Karel pochopil jako jejich roli, když se brali – pomoci si společně do nebe.

(podle KN)

Matko ustavičné pomoci, oroduj za nás!

Co vám přijde první na mysl, když uslyšíte slova Matka ustavičné pomoci? Mně píseň. Určitě ji znáte – K nebesům dnes zalet' písni... Pamatuji si, jak ji hrával můj otec, varhaník, po nejedné mši svaté. A lidé ji velmi rádi zpívali.

Tato píseň se na Slovensko dostala z Čech – tamní redemptoristé v roce 1874 konaly první lidové mise na Slovensku, konkrétně v obci Horní Vadičov na Kysucích. Nemáme záznamy, zda už tehdy přinesly s sebou obraz Matky ustavičné pomoci i zmíněnou píseň, ale je jisté, že úcta k tomuto obrazu se i na Slovensku rychle šířila. Přitom samotný obraz svěřil redemptoristům a pověřil je úkolem učinit ho známým po celém světě jen pár let předtím – 26. dubna 1866 – papež

Pius IX.

Věnujeme trochu prostoru ve Zpravodaji tomuto obrazu, abychom vám přiblížili jeho symboliku. Chceme tím přispět k prohloubení této specifické mariánské úcty, aby to pomohlo k růstu důvěry v Boží pomoc, které se nám dostává skrze Marii...

Tento oblíbený obraz se může dnešním západním očím zdát zvláštní. Nezobrazuje Marii jako jemnou dívka se sklopenýma očima. Hned nás upoutá její přímý pohled a výrazné rysy. Zaujmu nás nereálné vlastnosti postav. Ježíš má velikost batolete, ale rysy staršího dítěte. Maria a Ježíš nejsou zasazeni do scény, ale vznášejí se na zlatém pozadí.

Tento obraz namalovali v byzantském stylu východní církve. Cílem tohoto stylu umění není ukázat krásnou scénu nebo člověka, ale přinést krásné duchovní poselství. Jelikož umělec chce říci něco vznešenějšího než cokoli jiného na tomto světě, obraz není reálným portrétem. Byzantská malba je jako dveře. Je hezké vidět nádherné dveře, ale kdo chce jen stát a dívat se na ně? Chceme dveře

otevřít a vejít dovnitř. Dveře mohou být přitažlivé nebo nepřitažlivé, ale jsou to jen dveře, které nás vedou do nového světa.

Takto musíme přistupovat i k tomuto obrazu. Umělec si uvědomil, že nikdo na světě neví, jak opravdu vypadala Maria nebo Ježíš. Jejich svatost nelze zobrazit čistě z lidského hlediska. Proto jejich krásu a poselství vyjádřil symboly.

Co vidíte, když se podíváte na obraz? Především vidíte Marii, protože dominuje na obraze a dívá se přímo na vás ne na Ježíše, ne na nebe, ne na anděly nad hlavou. Dívá se na vás, jako kdyby vám chtěla říct něco velmi důležitého. Zdá se, že její oči jsou vážné, dokonce smutné, ale upoutají vás.

Osmicípou hvězdu v čele pravděpodobně přidal pozdější umělec, aby vyjádřil východní myšlenku, že Maria je hvězda, která nás vede k Ježíši. Aby se tato symbolika ještě zvýraznila, nalevo od hvězdy na jejím šátku je ještě ozdobný čtyřcípý kříž.

Mariin pohled je upřený na nás, ale v náručí drží Ježíše. Na byzantských ikonách

se Maria nikdy nezobrazuje bez Ježíše, protože Ježíš je pro víru nejdůležitější. I Ježíš má královský oděv. Jen císař mohl nosit zelenou tuniku, červený opasek a zlatý brokát, zobrazený na ikoně. Řecké iniciály vpravo od dítěte a jeho svatozáře ozdobené křížem ohlašují, že je to „Ježíš Kristus“.

Ježíš se nedívá na nás nebo na Marii, nebo na anděly. Přestože se obrací k matce, dívá se někam jinam, na něco, co nevidíme – na něco, co ho přimělo, aby běžel k matce tak rychle, že mu sandály téměř spadly z nohou. Něco ho přimělo, aby u matky hledal ochranu a lásku.

Co by mohlo tak vylekat chlapečka, dokonce Božího Syna? Postavy, které se vznášejí po obou stranách Ježíše a Marie – řecká písmena nad nimi je označují jako archanděly Gabriela a Michala – nám dávají odpověď. Nenesou harfy nebo oslavné trubky, nesou nástroje Kristova umučení.

Michal nalevo drží nádobu se žlučí, kterou vojáci podali Ježíšovi na kříži; kopí, která mu probodla bok, a třtinu s houbou. Gabriel napravo nese kříž a čtyři hřebíky.

Ježíš uviděl část své budoucnosti – utrpení a smrt, kterou podstoupí. Přestože je Bůh, je i člověk a bojí se této strašlivé budoucnosti. Utekl k matce, která ho drží v této úzkostné chvíli. Rovněž mu bude blízko během života i smrti. Přestože ho nemůže ušetřit utrpení, může být milován a utěšován.

Proč se Maria tak upřeně dívá na nás, a ne na dítě v nouzi? Její pohled nás vtahuje do příběhu. Stáváme se součástí malby a bolesti. Její pohled nám říká, že tak jako Ježíš běžel k matce a našel útočiště, tak i my můžeme běžet k Marii, její ruka neuchopí ruce vylekaného syna, aby ho ochránila, ale zůstává otevřená. Zve nás, abychom vložili své ruce do jejích rukou a přidali se k Ježíši.

Maria ví, že v našem životě je mnoho věcí, které jsou nebezpečné a lekají nás. Potřebujeme někoho, ke komu se můžeme obrátit v době utrpení a úzkostí. Nabízí nám stejnou útěchu a lásku, jakou projevovala Ježíši. Říká nám, abychom k ní běželi tak rychle jako Ježíš, tak rychle, že ani nepřemýšlíme o tom, co máme na sobě nebo jak jdeme. Chceme se tam jednoduše dostat.

Ó, Matko ustavičné pomoci, ikono lásky, tvůj soucitný pohled na naše utrpení a na Ježíšovo utrpení nás svěřuje do Otcovy lásky.

Pomoz nám, abychom o tobě mluvili ještě více a byli misionáři dobrého, krásného a radostného života podle evangelia.

Otevři nám srdce k volání lidí bez naděje, dokud všichni neuvěří.

Nauč nás uvažovat ve svém srdci o Slově a konat to, co od nás žádá tvůj Syn, náš Vykupitel.

Pomoz nám kráčet spolu s tebou s velkým světlem víry, které nám osvětluje cestu.

Kéž jednoho dne budeme moci spolu s tebou vidět tvář Otce, který se Synem a Duchem svatým žije a kraluje na věky věků.

Amen.

(podle Milujte sa)

Máma

Dítě se v nebi zeptalo Boha: „Řekli mi, že mě chceš zítra poslat na Zemi, ale jak tam budu žít, když jsem tak malé a bezmocné?“

Bůh mu odpověděl: „Tvůj anděl tě už čeká a je připraven. Bude tě opatrovat dnem i nocí. Nemusíš mít strach.“

Dítě chvíli přemýšlelo a pokračovalo: „Ale jak mu budu rozumět? Neznám lidský jazyk, nebudu mu nic rozumět.“

Bůh odpověděl: „Tvůj anděl ti bude říkat ta nejkrásnější a nejsladší slova, jaká jsi kdy slyšelo. S největší láskou a trpělivostí tě bude učit mluvit, až to dokážeš sám.“

„A kdo mě bude chránit? Na světě nejsou jen dobří lidé. Můj anděl možná nebude dost silný.“

„Tvůj anděl tě bude milovat tak moc, že by položil i svůj život, jen aby tě ochránil. Bude tě milovat víc než svůj vlastní život. Nikdy tě neopustí a zahrne tě jen tím nejlepším, co sám v sobě má.“

„Dobrá tedy,“ řeklo dítě „ale jak se vlastně jmenuje? Jak mu budu říkat?“

„Má různá jména, ale na tom nezáleží. Ty ho budeš oslovovat MAMINKO.“

Manželství se před Bohem nerozvádí

V Katolické církvi se manželství považuje za institut ustanovený Bohem, který vzniká jednou a navždy.

Vážená redakce,

jaký je rozdíl mezi zánikem manželství a prohlášením manželství za neplatné? Kdy můžu opět uzavřít svátostné manželství?

Miroslava

V mnoha kulturách se manželství uzavíralo během mimořádného obřadu. Tím se chtělo říci, že manželství je něco výjimečného, důležitého pro celou společnost. Takový přístup ke sňatku potvrzuje i Písmo svaté: „Stvořitel na začátku učinil lidi jako muže a ženu a prohlásil: 'Proto opustí muž otce i matku a připojí se ke své ženě a ti dva budou jeden člověk“ (Mt 19, 4-5). Výjimečnost manželství se odrážela i na jeho zániku. Například římské právo definovalo římské manželství jako celoživotní svazek muže a ženy a společenství podle božského a lidského práva. Proto rozvody byly v počátcích Říma velmi ojedinělé a často spojené s pokáráním nebo majetkovým trestem. Manželství bylo ukončeno zvláštním obřadem za přítomnosti kněží. Římané a mnohé jiné národy vnímali, že manželství je jakási zvláštní instituce z Boží vůle. Zjevení Ježíše Krista toto lidské vnímání ještě více upřesňuje a očisťuje. Proto nemůžeme na manželství hledět jako na jakousi soukromou věc, ke které by se manžel a manželka mohli svévolně postavit.

Platně uzavřené a dokonané manželství nemůže být rozvázáno žádnou lidskou mocí a z žádného důvodu, kromě smrti (srov. CIC kán. 1141). Tedy jedinou možností, jak platně uzavřené a dokonané manželství zanikne, je smrt jednoho z manželů. Možnost rozvodu, v civilním slova smyslu, v Katolické církvi neexistuje. Smrtí jednoho z manželů zanikají všechny povinnosti vyplývající

z manželského svazku a otevírá se možnost uzavřít nové manželství. Když však smrt jednoho z manželů nelze dokázat hodnověrným církevním nebo občanským dokladem, druhá manželská stránka může být osvobozena od manželského svazku pouze po prohlášení o presumované smrti. Takové prohlášení vydává diecézní biskup (srov. CIC kán. 1707).

Církevní soud zkoumá platnost či neplatnost uzavřeného manželství. Tedy zkoumá, zda předmětné manželství vzniklo nebo nevzniklo a z jakého důvodu se tak stalo. Cílem je prozkoumat, zda manželství v momentě jeho uzavírání bylo uzavřeno platně, tedy zda byly splněny všechny podmínky, které stanoví kanonické právo, aby mohlo manželství vzniknout. Prohlášení neplatnosti manželství církevním soudem znamená, že šlo o manželství fiktivní, ve skutečnosti neexistující, protože nebyly splněny podmínky pro vznik manželství. Po vyhlášení nulity manželství jsou obě stránky svobodné pro uzavření jiného manželství.

Z uvedeného vyplývá, že rozdíl mezi zánikem manželství a vyhlášením neplatnosti manželství spočívá v tom, že zaniká platné manželství a prohlášeno za neplatné manželství je pouze fiktivní manželství, čili od začátku neexistující. Zánik manželství potvrzuje úmrtní list nebo prohlášení diecézního biskupa. Neplatnost manželství vyhláší rozsudek církevního soudu. V obou případech je možné uzavřít nové manželství.

(podle KN)

Zahalování křížů na 5. postní neděli

Na prahu Svatého týdne: Proč se během postního období zakrývají v katolických kostelech kříže, sochy a obrazy? Symbol Církve bojující v tomto „zahaleném světě“. Tajemství, k němuž bezvěrci nemají klíč: Vnímat srdcem, ne zrakem

Vážená redakce,

Můžete říci něco bližšího k zahalování křížů v postní době? Někde se zahalují již na 5. neděli postní, jinde až na Zelený čtvrtek. Proč?

Rudolf

Branislav Krasnovský vysvětluje význam zakrývání křížů, obrazů a soch ve Svatém týdnu jako dvoutisíciletou tradici, která až po II. vatikánském koncilu – jako tolik jiných hlu-
bokých „sdělení“ – podléhá záměrné erozi, takže i mnozí věřící jejímu smyslu už nerozumějí.

I mnozí věřící si dnes kladou otázku, proč je třeba v nejposvátnějším období roku, v období těsně před Velikonocemi, zakrývat v katolických chrámech všechny ty nádherné katolické sochy, obrazy a jiné památky a také kříže a krucifixy a zahalovat je do plachty fialové barvy (fialová a černá symbolizují smutek a smrt). S jedinou výjimkou: Zastavení Křížové cesty se nikdy nezakrývají.

Zahalování obrazů a symbolů

U mnohých rezonuje otázka, zda by přece jen nebylo vhodnější v tomto období a také během Pašijových her upřednostnit vizuální zobrazení, protože ta prý mohou u věřících vyvolat silnější odezvu a posílit je ve víře.

Skutečnost je však taková, že Katolická církev již od svých počátků doporučovala praxi zahalovat katolické symboly, protože právě toto tajemství posilovalo smysly a zvyšovalo touhu po zázraku Velikonoční neděle. Tato tradice má téměř 2 000 let, a není důvod ji měnit.

Navíc současná praxe zahalování katolických symbolů má po II. vatikánském koncilu jen opravdu marginální charakter ve srovnání s tím, jak se praktikovala v minulosti. Po II. vatikánském koncilu dokonce došlo ke snaze zahalování obrazů a symbolů úplně zrušit, ale tato tradice nakonec přežila – v okleštěné zmírněné podobě – až do dnešních dnů.

Mnohoznačné „sdělení“

V německy mluvících zemích téměř celý středověk a po většinu novověku existovala praxe, podle které se (již od 8. století) zahaloval v kostele oltář během celého postního období – a s ním také všechny obrazy a symboly.

Zahalovací plátno na oltáři se nazývalo „Hungertuch“ a symbolizovalo hlad. Nejen hlad fyzický coby nedílnou součástí půstu, ale také duchovní hlad. „Hungertuch“ se slavnostně z oltáře stáhl až při přednesu Pašijových her, když zazněla slova „chrámová opona se roztrhla na dvě části“.

Podle některých církevních historiků zahalování mělo i didaktický rozměr, protože věřícím zahalené symboly připomínaly, že postní období neskončilo a stále trvá. Úplně se závoje odstranily až během Velikonoční vigilie, při zpěvu Gloria.

Některé výklady poukazují také na skutečnost, že zakrytí svatých symbolů mělo věřícím naznačit, že pokud se zpovědí nesmíří s Bohem, oltář a svaté symboly jsou pro ně zakryty (eschatologické zdůraznění skutečnosti, že pokud by v takovém stavu zemřeli, do Ráje se nedostanou).

Věřícím se doporučovalo, aby zahalovali katolické symboly během Postního období i ve svých domovech. A mnozí to dodržují dosud. Vždyť pro tradiční katolíky jsou poslední dva týdny půstu časem bezprostřední přípravy na posvátné nejdůležitější tři dny v dějinách celé Katolické církve, jakož i v dějinách spásy.

Je třeba vnímat srdcem, ne jen zrakem

Naši předkové znali stejně dobře Evangelium sv. Jana (Jan 1,1–14), jak ho znají katolíci dosud (jen nevěřícím zůstává toto tajemství „uzamčeno“):

Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest. V něm byl život a ten život byl světlem lidí. To světlo svítí v temnotě a temnota ho nepohltila. Byl člověk poslaný od Boha, jmenoval se Jan. Přišel jako svědek, aby svědčil o tom světle, aby všichni uvěřili skrze něho. On sám nebyl tím světlem, měl jen svědčit o tom světle. Bylo světlo pravé, které osvěcuje každého člověka; to přicházelo na svět. Na světě bylo a svět povstal skrze ně, ale svět ho nepoznal. Do vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali. Všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi, těm, kdo věří v jeho jméno, kdo se zrodili ne z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha. A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Viděli jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.

Na rozdíl od nás však naši předci dokázali mnohem víc naslouchat z hloubi srdce. Nebyli tolik otroky vnějších zrakových vjemů jako jsme my. Důkazem této skutečnosti je fakt, že dnes mají mnozí lidé problém sledovat například starší filmy, protože se jim zdají být zdlouhavé až nudné. Natolik si totiž zvykli na neustále bohaté zrakové vjemy, že se staly povrchními. Zrakové vjemy mají už i mnozí z věřících katolíků natolik otupené, že nedokážou už smysluplně udržet svou pozornost déle než při sledování mělkých tik-tokových videí.

Půst prohlubuje vnímání pravdy

Vjemová zraková přesycenost již začala ohrožovat mozek mnoha lidí a stává se podobná přesycenosti jídlem. Hedonisté to velmi dobře znají. Kdo si neustále dopřává lahodné a rafinované potěšení, ztrácí nakonec skutečnou schopnost ocenit, co je opravdu důležité a stává se otrokem vlastní vášně. Krása půstu spočívá i ve zjištění, že se v něm osvobozují otupělé a přesycené smysly, vrací se jim radost z prosté jednoduchosti a prohloubí se vnímání Pravdy.

Kdo dokáže zavřít oči a zaměří svou pozornost na smysluplná slova, která znějí během slavení mše svaté, na slova modlitby či na slova Písma svatého a odstraní včas to obrovské a vyčerpávající množství zrakových vjemů, většinou ucítí onu jemnou proměnu ve svém nitru. Změní se jeho vnímání, dokáže se lépe soustředit na Boží slova ve svém srdci a dokáže i hlouběji prožít jejich podstatu. Může se tak u něj vytvořit hlubší pocit očekávání velikonočního Třídenní.

Vše bude jednou odhaleno

Zvyk zahalování křížů a obrazů má velký význam. Napomáhá soustředit se na základy Kristova díla vykoupení. Platí samozřejmě, že když se něco ukryje pod závoj, neznamená to, že závoj zde musí být navždy. Zakrytí má oslabit přesycení vjemy a člověk si má uvědomit, že závoj bude nakonec stažen, protože vše skryté nám bude jednou odhaleno.

Středověcí mystici rádi připomínali, že konečné Odhalení katolických symbolů před Velikonoční vigilií je jakousi připomínkou našeho života na Zemi. Církve je podle nich a také podle Katechismu Katolické církve společenstvím svatých osob. Existuje ve třech stavech: Církev putující (bojující), Církev očišťující se (trpící), Církev oslavená (vítězná, blažená).

Všichni totiž – ať žíví nebo již zesnulí – tvoří jedinou Církev a jsou navzájem spojeni v Kristu. A podle stálé víry jejich vzájemné spojení se upevňuje spoluúčastí na duchovních dobrech. Svatý apoštol Pavel skutečnost osobního společenství s Kristem a v Kristu vyjádřil symbolicky jako tělo, kde Kristus je hlava a věřící jsou údy – buňky.

Církev putující a bojující

My, Církev putující, a bojující na tomto světě žijeme v „zahaleném světě“. Ještě nevidíme Boha v Jeho velkolepé slávě, jak ho vidí členové Církve oslavené, ani neumíme procítit tak hluboko, co nám chybí, když nejsme v Božím náručí, tak jak to dokáže procítit Církev trpící v očistci.

Žijeme v zahaleném světě a až smrt tento závoj odstraní. Tak, jako spadne závoj ze svatých katolických symbolů při Kristově zmrtvýchvstání o Velikonoční neděli, tak nakonec i my – mnozí – prohlédneme v dokonalém poznání.

Stojíme před zahaleným křížem, který nám dnes připomíná nejen starodávný zvyk, ale také současnou realitu. Na oltářích jsou obrysy kříže dobře vidět, ale není vidět Ukřižovaného, který je celý zahalen fialovou barvou. Lze říci, že tam je, ale také ne...

V podobné situaci se často nachází naše přesvědčení a obraz Boha v nás. Před vnějším světem je zahalen nějakým panickým strachem, aby nikdo neviděl a nevěděl, že jsme katolíci, že křesťanský žijeme, že přistupujeme ke svátostem, že se účastníme mše svaté... Nejednou ho zakrývá manželka před manželem, manžel před manželkou, rodič před rodiči, rodiče před rodiči, děti před rodičem nadřízeným, žák či student před spolužákem... Člověk se vyhýbá řečem o náboženství, natož o vlastním přesvědčení.

Existuje však ještě jiné, horší zahalení Krista v našem životě, a to tehdy, když ho zastíráme vlastním nekřesťanským životem. Neboť o svém přesvědčení by člověk ani tak neměl mluvit, jak dříve podle něj žít. Lidé by se měli o nás dozvědět pravdu z našich skutků, jednání a postojů.

Kříže v našich kostelech zůstávají zahaleny jen několik dní, přesně do velkopátečních obřadů. Tehdy, uprostřed velkopáteční liturgie, kněz postupně odhaluje kříž a před našima očima opět visí Kristus, zmučený a usmrcený pro nás. Tehdy obvykle v uctivé pokoře před ním poklekáme na zem.

Otázkou však zůstává:

Dokdy zůstane zakrytý v našem, v mém životě?

Jak pokazit dítě deseti tahy

Dostí bylo moudrých rad, jak z dítěte vychovat úžasného člověka. Přijměte nyní rady, jak dítě pokazit. Inspiraci bereme ze stejnojmenné knihy Antonia Mazziho.

Pokud je chcete vychovat špatně, dělejte toto:

Charakteristika dobrého rodiče

1. Respektuje děti.

Dětem je třeba uznat jejich vlastní osobnost. Více nás budou respektovat, dokážeme-li, že umíme přijmout i ty jejich způsoby, které se nám nelíbí.

2. Respektuje sebe sama.

Rodič, který se obětuje a neposlouchá vlastní touhy, navyká děti, aby neměly hranice, a vede je k sobectví.

3. Projevuje city.

Citová vyjádření (úsměvy, objetí, pohlazení) pomáhají ujistit dítě o jeho vlastním postavení v rodině a ve světě.

4. Určuje pravidla.

Děti i dospívající potřebují omezení, pravidla představující základnu, která dává smysl okolnímu prostředí.

5. Buduje dialog.

Je dobré komunikovat s dětmi a dbát přitom na vlastní schopnost naslouchat a řešit konflikty.

6. Oceňuje děti.

Posiluje sebevědomí dětí a dává jim vnitřní sílu, aby uměli čelit životu.

7. Není autoritativní.

Jinak se vztah neutváří, ale způsobuje zatrpkllost.

8. Není příliš povolný.

Je třeba nechat vlastním dětem svobodu vyjádřit se, ale v rámci jasných hranic a pravidel.

9. Nevyvíjí fyzické ani slovní násilí.

Každý násilný skutek, i slovní, dusí možnost vytvořit si skutečný citový vztah. Utváří násilné osobnosti nebo osobnosti bázlivé, neschopné vyjádřit se.

10. Vede děti k rozvoji.

Silná ochrana, doprovázení a mnoho radosti, když jsou malé, ale stále větší samostatnost a zodpovědnost, když se stávají velkými.

Rada arcibiskupa: prožívejte spolu více času

Milánský arcibiskup má pravdu, když odkazuje rodičům, aby trávili s dětmi více času. Tato věta je velmi populární a každý ji hned pochopí. Jsem rád, že Tettamanzi již v prvních dnech své pastorační služby zaměřil svou pozornost zvláště na mladé. Mohla by to být odpověď v reálném čase na prázdnotu v našich rodinách, na obtíže rodičů při rozhovorech se svými dětmi, na křehkou a uletěnou společnost, která se mnohem více stará o tenisky svých dětí než o jejich svědomí.

Miláno a Lombardii více než ostatní regiony Itálie dennodenně zarážejí nesčetné zločiny, jejichž hlavními postavami jsou adolescenti. Páchají ne-vysvětlitelné skutky, které lze pochopit pouze tak, že prázdnota v srdcích nás všech je mnohem větší než celé dějiny našich předků a hlubokých křesťanských kořenů Itálie.

Příliš času jsme ztratili kladením otázek, hledáním pseudointelektuálních řešení, která byla málo účinná a zcela nekonkrétní. Odkdy

stojí svět, výchova se zakládá na několika nepopiratelných předpokladech, bez kterých není výchovou. Převládající sociologický přístup a politické ideologie posledních třiceti let se snažily jménem hybridní a zhoubné svobody vymazat právě těch několik předpokladů, které umožňovaly etické a méně egoistické vidění společnosti.

Děti jsou vzezřením miloučké a heboučké, ale uvnitř jsou jako zvířátka, mnohem spokojenější a určitě se více usmívají, když jim plníme všechny jejich vrtochy, než když se snažíme přesvědčit je o významu několika zákazů, prvních povinností, minimální slušnosti, vyplývající ze sebekontroly a z úcty k druhým. Muselo se stát něco opravdu velmi obtížného na konci 20. století, což způsobilo tyto nepopsatelné a otravné skutky.

Kráčejte spolu s dětmi je stále obtížnější. Předpokládá to alespoň, aby otcové měli jasné cíle. Ale dnešní čtyřicetiletí muži by měli ještě dříve, než ukážou cíle jiným, znovu objevit a sesbírat vše, co zahodili ve jménu bezmezné a narcistické svobody, o které jsem mluvil výše.

Kardinál má pravdu, když říká, že máme být déle s dětmi. Ale měli bychom diskutovat o kvalitě času, který s nimi trávíme. To je ještě náročnější.

Mnozí rodiče říkají, že hodnocení nás pastýřů a ta jejich se velmi liší. Může to být pravda, ale jen zčásti, neboť více než rozdíl způsobuje mlčení, nepochopení a zklamání absence hodnocení. Nestáčí se jen postavit před stádo, abychom byli pastýři.

Naštěstí naše dva světy jsou odlišné. Naneštěstí se tyto odlišnosti propadají do prázdnoty.

Dějiny tento elastický a víceméně napjatý vztah mezi světem dětí a světem otců mění v ctnost. Všichni prý povinně nosíme na ramenou dva batohy. V předním batohu neseme nedostatky jiných, v zadním ty své.

Byl bych šťastný, kdyby to bylo přinejmenším tak. Alespoň bychom se měli o čem hádat a o čem debatovat. Bojím se však, že oba batohy jsou prázdné. Z prostého a ubohého důvodu: abychom se méně namáhali. Na konci této kapitoly se chci zastavit právě u slova námaha, která vymizela z našeho slovníku. Vytratila se námaha při vlastním růstu, při vychovávání, při práci, při lásce, při modlitbě, při učení... vymizela námaha v životě.

Dovolme Bohu, aby nám dal své překvapení.

/M. Racek/

5. Dobrodružství

Žijeme v zemi zázraků. Nevěříte? Tak tady to máte! Stéblo pšenice statečně drží klas. Je z takového speciálního materiálu, který dosud člověk nedokáže vyrobit. Vždyť si jen představte, že by dvanáctipatrová bytovka byla zavěšena na tenké tyčce ve výšce kolem 200 metrů. A když fouká vítr, má výkyv i několik desítek metrů. **Ale i to je fascinující:** Pokud se dotkneš pavučiny, věz, že je 1400krát tenčí než lidský vlas. Pokud podíváš na meloun, tak se div, že se z malého semínka zvětšil jeho objem 250 tisíckrát. V Kalifornii najdeš největší rostlinu na světě. Jistě ji spatříš, protože je jí 85 metrů vysoká sekvoje. Má průměr 25 metrů a váží kolem 200 tun. Z jejího kmene by se dala udělat dřevěná ponorka, nebo kolem 5 miliard párátek. To by byla hromada, že?

Inu, všude, kde jen zakopneš, najdeš něco udivujícího. Vše je připraveno pro spuštění dobrodružství. Ono prosakuje z nových objevů i z překonávání překážek. Doprovází risk i zisk. Přináší ho souboj i výhra nad soupeřem. Mnohé divy však vyžadují okamžitý zásah, protože jim hrozí zánik. **Už i to je dobrodružství – zachraňovat život a hodnoty v něm.**

Dobrodružný styl života

Dva dobrodruzi se sotva vlečou po poušti. Všude je strašné horko... Jedná se o všechno! Bud', anebo. Z posledních sil jeden promluví: „Zaskřípej zubama. Možná nám přeběhne mráz po zádech a zvládneme to!“

To tady ještě nebylo... Tisíce let lidé žili v boji o přežití. Zápasili s divokou zvěří, s nezkrotnou přírodou, s bouřlivým mořem, ničícím ohněm,... Spoléhali se na své schopnosti. Používali rozum i instinkty s jedinou touhou: Přežít. Ale dnes už je to jinak. Většina lidstva je zhýčkaná. Vždyť posuďte sami! Pokud je nám zima, přidáme radiátor. Pokud horko, nainstalujeme ventilátor. Chceme-li vidět krásnou přírodu, přepneme na přírodopisný televizní kanál. **Přímé zkušenosti se životem ubývají.** Posouváme se do matrixových světů.

Ani rodiče často nechápu tento zákon „nulových impulsů“ a nevědomky ničí své ratolesti. Nenormálně je chrání. A pak vzdychají: „Ten můj syn nemá o nic zájem. Jak jen probudit aktivitu našich dětí?“ Možná je třeba je méně obklopit hračkami a věcmi, které je odpoutávají od zápasu se životem. **Asi jim je třeba nabídnout práci, aby se naučili přežít!**

Dobrodružství – fenomén moderní doby

Karel se objevil ve dveřích a byl samá modřina. Peťa se ho ptá:

„Človče, jak to vypadáš. Co se ti stalo?“

„Ale... Nejprve mě přejelo auto, pak lokomotiva a až když mě porazila kachna, zastavili kolotoč.“

Dnes se lidé s dobrodružstvím setkají zejména při cestování po neznámých zemích. Čihá zde zbytek divočiny. Ta provokuje překonávání nástrah, ověření svých schopností. Ještě v některých vře touha být **hrdinou**. I proto se dobrodružství výhodně prodává. Filmy s touto tematikou obvykle naplní kina. Dokonce se nabízí přes elektronické cesty – internet, televizi, počítačové hry.

Dobrodružné hry

Inzerát zněl: „Víme, jak se můžete zviditelnit... Stačí si objednat recept.“ Stalo se. Po zaplacení poukázky přišel dopis, ve kterém stálo: „Přiberte na hmotnosti.“

Hmm, přátelé. **Tak jen to zůstalo z hrdinských činů našich předků?** Bohužel podobným směrem se posouvá naše dnešní kultura. Všednost života je nepřijemná. Zabývat se stále sebou samým, svým egem – něco takového není nic moc! Odkud však vzít výzvy k zápasu? Východiskem je sáhnout po dobrodružných hrách. Jsou zapotřebí i při výchově, protože zápas nás učí spouštět adaptační mechanismy, mobilizovat všechny síly.

Když v životě chybí situace, ve kterých nevíme, jak to skončí, chybí dobrodružství. Jak fascinující je jít do neznáma a nevědět, co s námi bude, jak to dopadne. **Ale pozor! Všechno má své meze!**

„Čekat na podnět znamená ztrácet čas. Je třeba si vyhrnout rukávy a začít něco dělat.“

/J. Guiton/

Co se odehrává při dobrodružství?

„Na vlastní kůži jsem to zažil. Aha, mám vyražené zuby.“

„Fiha... Jak se to stalo?“

„Cizí chlapík vešel do hospody a křikl: Kdo z koho! Ptal jsem se sám sebe: Mám dost sil? Zvládnu ho? Jaký bude můj konec?“ Řečník se odmlčel, přihodil poleno do ohniště a posluchači s otevřenými ústy polkli slinu. Pak kdosi přerušil ticho: „Mluv, mluv, co bylo dál...“

„Tep se mi zvýšil, zařal jsem ruku v pěst, udělal prudký pohyb a směle vykročil dopředu. A potom se to stalo...“

„Coooo???“

„Spadl jsem ze židle a vzbudil jsem se!“

Dobrodružství plodí zážitek na zážitek. Kontaktem s novými situacemi vzniká napětí, které zasahuje emoční sféru. **Ale vnímání zážitku závisí na člověku.** On prožívá vzrušující riziko, které může znejistit tělo, intelekt, emoční stabilitu. Při spuštění hry je překvapení vítaným polechtáním. Aby hra

gradovala, do oběhu je třeba dostat něco, co si hraje i s hráčem. Tak je výsledek nepředvídatelný až do konce, a to je pro mnohé „bomba“. Z dobrodružství vychází nadšení, které však netrvá věčně. Lidé si jej zvyknou obnovovat. **Opět a opět hledají způsob, aby to v nich znovu vypuklo.**

Zisk z dobrodružství

Vězeňský dozorce říká vězňovi:

„Máte návštěvu.“

Vězeň se líně obrátí na posteli a zeptá se:

„Kdo je to?“

„Tchýně.“

„Aha... Řekněte jí, že nejsem doma.“

Zvládnuté dobrodružství rozvíjí sebedůvěru, sebezpoznání, sebeúctu, vyrovnání se se strachem, odvalu... Vytváří solidaritu, respektování jiného, koordinaci těla, rozvoj radosti z vlastnění bytí,... Průběh je doprovázen akčními rolami, emocemi, atmosférou skupiny. Je silně přítomen prvek originality a jedinečnosti. Všechno se ukládá do „paměti těla i duše“, **ale zastřešit to má moudrost a síla ducha. Tak se rozvíjí celá osobnost. Vzniká novost života! Pokud se vede správným směrem, člověk se blíží ke svatosti.**

Kdy dno, kdy ne?

Maximální odvaha – stav benzínu v nádrži kontrolovat zápalkou. Maximální starost – když člověku zešediví i paruka.

/ze zápisníku dobrodruha/

Dobrodružství nás uvádí do neznáma, tajemství, nejistoty, úžasu, krásy, dynamiky, ... **Z výpravy se vracíme vždy jiní. Zážitek se nedá změřit, ale my musíme odhalit, jak působí.** A tady ho máme v hrsti! Zážitek, který při dobrodružství vzniká, však nesmí být náhodný, ani odstředivý od Krista!

A co adrenalinové akce? Kdy do nich jít? Při tomto druhu akcí platí nejprísnejší opatření. Kromě modlitby platí **princip 100% jistoty:**

- » 100% dodržení zákonů přírody.
- » 100% vhodná výstroj pro danou akci.
- » 100% jistota, že si neublížím na těle, ani na duši.

» 100% jistota, že Bůh nemá nic proti tomu.

Po dobrodružné akci

„*Pane doktore, kolik mi zbývá času?*“

„*No, s televizním seriálem bych už nepočítal...*“

Ještě před dobrodružnou akcí je třeba mít mezi účastníky jasno. U profesionálních akcí se toho dosahuje i dohodami, které obsahují: dobrovolný souhlas účastníků s programem. Všichni mají vědět, do čeho jdou. Souhlasem přijímají podmínky i výzvu k výpravě. Každý účastník musí přehodnotit své schopnosti a má právo říci, že to nezvládne. Profesionální vedoucí často podepisují s účastníky akce smlouvy. Informuje se v nich o právech a povinnostech, pravidlech, hodnotovém systému, způsobu jednání, ... V rodině je tomu tak, i trochu jinak. Podmínky výpravy určuje táta nebo máma? A nic není třeba podepisovat. **Ale stále platí: Konec dobrý, všechno dobré!**

Dialog se strachem?

Policista se ptá řidičky:

„*Co jste dělala, když se ten strom vyřítil proti vašemu autu?*“

„*Hlasitě jsem zatroubila.*“

Vědci zjistili, že při strachu, stresech i extrémních sportech se vylučují do těla zvláštní látky. **Jedna z nich je adrenalin.**

Podporuje činnost srdce, ovlivňuje psychiku, vytváří v nás podivná! Sporty, které to způsobují, se lidově nazývají adrenalinové. U nich se často odehrává **vnitřní dialog strachu s odvahou.** Oba názory je třeba poslouchat. **Jsou smrtelně vážné!!!**

Strach je v našem životě důležitý. Pomáhá přežít. Chrání člověka před sebezničením. **Udrzuje při životě, ale nesmí být pánem.** Je-li strach příliš velký, vzniká panika. Tehdy je opravdu špatně. Myšlenky v panice jsou jako běh splašených koní. Kdosi

řekl, že způsobuje zmatek v hlavě a mate správné rozhodování. Opravdu pozoruhodné slovenské přirovnání. (srov. KKC 1772.)

Odvaha je ctnost, která nám dává sílu nebát se žít, začít i dokončit akci, vydržet v realitě. **Odvaha je zakoušet život takový, jaký je.** Ale někdy nepřemýšlíme a bezhlavě se vrhneme do akce. Jindy nás strach přibije na místo a tichounce přečkáme bouři. Tak se to v nás během života střídá. I když se rodíme jako žháři, umíráme jako hasiči. Co je lepší? Jak kdy.

„Každá volba má alespoň tři následky, přičemž nejméně dva jsou špatné.“

/irské přísloví/

AKCE! - TO JE RÁNA A ZA TOUTO JSEM BYL JÁ!

Po dobrodružné akci jde dobitý mladík domů v jedné botě. Stará paní se ho ptá:

„Chlapče, co se ti stalo? Vždyť i botu jsi ztratil.“

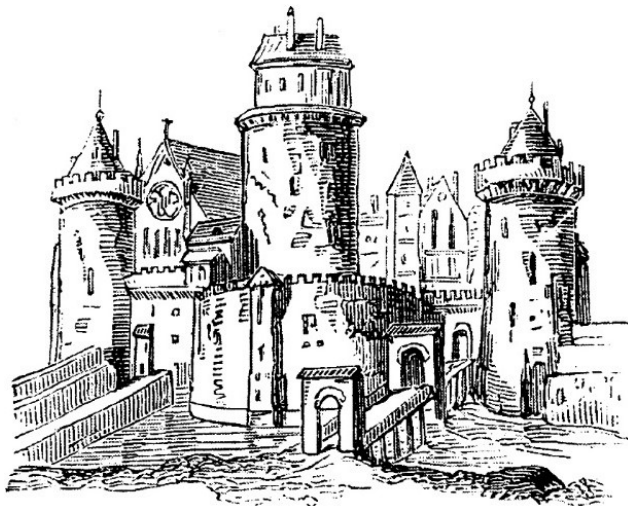
„Ne babičko. Já jsem ji našel.“

Zkuste se nadchnout maličkostmi, které však vůbec nejsou maličkosti, ale svědčí o nesmírné Boží kráse, lásce a dokonalosti. Ať je léto nebo zima, máte na to čas. A může to být i v aktivitě **Pevnost Boyard.**

Každý asi ví, o co v ní jde. Namísto plesnivých cel, roztrhaných lan nad propastí, polozbořené kamenné chýše kdesi v oceánu, na účastníky mohou čekat komnaty vašeho domu. V nich jsou různé úkoly, jako například:

- * Výroba plavidel a jejich přemístění na druhý konec vany.
- * Prezentování se alespoň čtyřmi souvislými ping-pongovými údery.
- * Identifikování různých předmětů pod dekou.
- * Hledání kousků rozstříhaného výroku, hod šipkami do kuchyňského prkénka, ...
- * Předvedení teoretických znalostí o přípravě palačinek, guláše, ...
- * V další místnosti postavení pyramidy z knih, hod pírkem do dálky, ...
- * Pohnutí skříní v obýváku, hod polštářem do hrnce, ...
- * Nesmí chybět tradiční soutěž hledání klíče v nádobách s moukou.

Samozřejmě, fantazii se meze nekladou. Hra se spouští jen tehdy, pokud máte jistotu, že rodiče nedostanou infarkt.

„Ať už dobyvatelé hledají cokoliv, hledají také sami sebe.“

/J. Eldredge/

Co jsme prožili

Údolím hradů a chrámů

Krásnou a lesnatou krajinou západně od Tišnova protékají řeky Libochůvka a Loučka, zvaná též Bobruvka. Obě řeky se hluboce zařezávají do krajiny a tvoří nádherné scenérie. Ostrožny nad těmito řekami poskytovaly přirozenou ochranu a byly ideálním místem pro stavbu hradů a hrádků. Tajemství středověkých staveb v údolí Loučky a Libochůvky, které jsou stále zahaleny rouškou staletí, nám v pátek podvečer 14. března 2025 poodhalil nám již známý Mgr. Aleš Flídr.

Přednášku „Údolím hradů a chrámů“ pořádala farnost Dolní Loučky, obec Dolní Loučky a jednota Orel. Zúčastnilo se jí více než 130 milovníků historie. Upřímné poděkování patří všem, kteří se podíleli na příjemném průběhu večera.

Pojďme si nyní udělat malý výlet do historie našeho kraje, do dob, kdy začínalo osidlování okolí řek Loučky a Libochůvky.

Hrady a hrádky vznikaly v době probíhající kolonizace ve 13. století. Kolonizační činnost prováděli panovníci, šlechta i církve. V našem kraji se jednalo především o šlechtické rody – pány z Medlova, později zvané z Pernštejna, pány z Deblína, z Tasova a také o pány Demetera z Bukové, Bočka ze Zbraslavi, Obřan a Jaroslavice (manžel Eufémie, dcery Přibyslava z Křižanova), pány ze Švábenic a později i Ronovce, z nichž vzešli páni z Lipé.

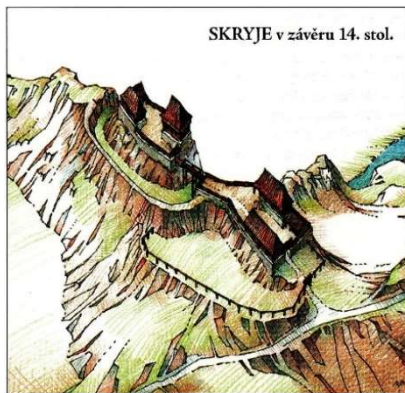
Tyto rody se snažily krajinu zemědělsky využít. Přicházeli osadníci, kteří káceli a žďářili lesy, osévali pole a zakládali nové osady. Spolu s nimi vznikaly i kostely a hrady, které dotvářely ráz tehdejší krajiny.

Velká šlechtická dominia se později začala drobit a vznikaly menší šlechtické rody, jejichž úkolem bylo chránit území pro vyšší šlechtu. Právě toto je důvod vzniku řady hradů a hrádků na našem území.

V polovině 13. století se začala formovat i církevní správa v podobě, jakou známe dnes. Výstavba hradů dosáhla svého vrcholu v období hospodářského rozkvětu za vlády Karla IV. a jeho bratra, moravského markraběte Jana Jindřicha.

Vydáváme se nyní postupně proti proudu řeky Loučky alias Bobrůvky a představme si, jak čilý stavební ruch panoval ve zdejším kraji ve 13. a 14. století.

Začínáme u drobného hrádku Skryje, ležícího nad řekou Loučkou. Dle historických pramenů jej roku 1360 vlastnil Beneš ze Skryjí. Hrádek dříve patřil pánům z Deblína. Doba jeho zániku není známa, možná existoval ještě v roce 1437. Jednalo se o drobné hradní jádro, na jehož místě dnes stojí kaplička. Stavby měly kamennou podezdívku s dřevěnou konstrukcí a v čele se

SKRYJE v závěru 14. stol.

patrně nacházela patrová obytná věž. Na místě dnešního statku pravděpodobně stál částečně opevněný hospodářský dvůr. Hrádek zřejmě patřil drobnému šlechtici, který vlastnil jen jednu či dvě vesnice. Dnes se dochovaly pouze terénní úpravy.

Asi 1 km od Tišnovské Nové Vsi se v letech 1290–1360 nacházel malý hrad Rysov. Archeologický výzkum zde zatím neproběhl, ale hypoteticky zde stály zdi malého paláce a věž. Zachovaly se jen částečné terénní změny.

Zřícenina Košíkov, vzdálená asi 2 km od Drahonína, se dochovala jen v podobě drobných fragmentů zdí. Existoval v letech 1360–1490 a jeho zániku možná předcházelo působení loupeživé družiny.

Dále po proudu řeky na vysokém kopci nad soutokem Loučky a Víckovského potoka se tyčil hrad Víckov. Obýván byl v letech 1340 až 1420 a sloužil jako sídlo

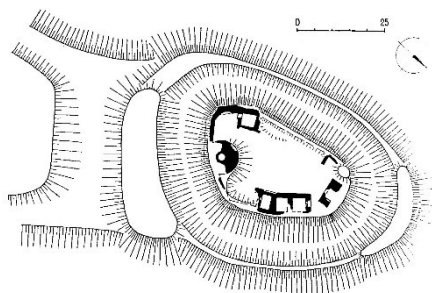

VÍCKOV před 1340 – kolem 1420

Demetera z Bukové. Hrad měl několikpatrový věžový palác, doplněný zděnými hospodářskými budovami a vstupní věží v předhradí, do níž se vstupovalo po lávce. Obepínala jej hradba silná téměř dva metry. Dnes z hradu zůstaly jen zbytky vstupní věže a přízemní místnost paláce s valenou klenbou a část patra se zachovalým oknem. Hrad pravděpodobně zanikl v období husitských válek.

Proti proudu Bukovského potoka leží vesnice Bukov s kostelem sv. Jakuba. Stavba má velmi archaický vzhled – jádro kostela pochází z 13. století a jemně zalomená valená klenba z poslední čtvrtiny téhož století.

Pod vesnicí Bukov, nad Bukovským potokem, stojí zřícenina hradu Bukova (též Lísek). Jeho majitelem byl Demeter z Bukové. Hrad vznikl kolem roku 1250 za vlády Přemysla Otakara II. A je typickou ukázkou šlechtického sídla 2. poloviny 13. století. Měl klasickou bergfritovou dispozici: jádro s palácem a obrannou

věží (bergfritem), která sloužila jako poslední útočiště. Věž nebyla obytná, sloužila především jako skladiště. Palác měl teplovzdušné vytápění. Na protější straně se nacházely hospodářské budovy a hrázdný dům s pecí. Celý areál obklopoval hluboký příkop a valy.

V 80. letech 20. století zde probíhal archeologický výzkum, který odkryl řadu

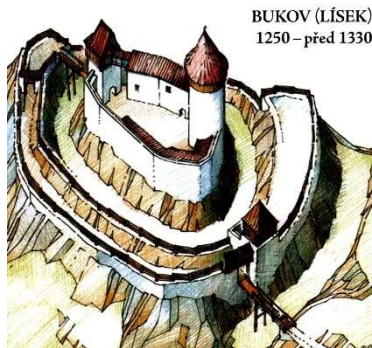

cenných nálezů: drahé kovy, kamenné články z románského období. Tyto nálezy naznačují, že hrad mohl mít i královské založení a mohl sloužit jako úschovna drahých kovů, těžených v nedalekých dolech. Objevy byly i pinky (jámy po těžbě kovů). Je pravděpodobné, že těchto míst, pin-

nek, zde bývalo více, ale mohly být zničeny pozdějším zemědělstvím. Středověké pinky se dochovaly jen v lesích. V polích byly rozorány. Jedna pinka byla nalezena v údolí u potoka, nad hrází zaniklého středověkého rybníka. V bývalém rybníce se dochovalo dřevo, které bylo dendrologicky datováno kolem roku 1200. Šlo tedy o jeden z nejstarších rybníků v oblasti.

V okolí byly nalezeny i další předměty – klíče, srpy, podkovy, keramická hračka či kamenická patka z portálu, která může pocházet z hutě kláštera Porta coeli. Některé nálezy jsou dnes vystaveny v muzeu v Bystřici nad Pernštejnem, jiné jsou v soukromých sbírkách. Archeologický výzkum zatím nebyl publikován.

Hrad Bukov (Lísek), dnes v soukromém vlastnictví, se dochoval jen torzem bergfritové věže o průměru 9 metrů a šířce zdi až 3,5 metru. Patří k nejstarším hradům na Moravě. Zanikl na počátku 14. století, kdy se centrum panství přesunulo na hrad Mitrov.

BUKOV (LÍSEK)
1250 – před 1330

Hrad Mitrov vznikl kolem roku 1355. Sloužil jako šlechtické sídlo více než dvě století a později byl zčásti přestavěn na pohodlné obydlí. Zanikl před rokem 1588. Byl chráněn příkopem a valem ze tří stran. Dodnes se zachovaly zbytky hradeb, příkopů, rozvaliny hradního paláce a části věže s gotickým oknem.

Naši procházku tímto nádherným a tajemným historickým krajem zakončíme

ve Strážku. Ačkoli zde již nestojí původní gotický kostel z roku 1239, ale na jeho místě byl v 17. století postaven nový kostel sv. Šimona a Judy. Má polygonální presbytář a pilíře již nejsou gotické, ale pogotické. Jeho štuková renesanční valemá klenba patří mezi nejkrásnější ukázky renesanční práce.

Velké díky patří Mgr. Aleši Flídrovi, s nímž

můžeme společně odhalovat roušku tajemství historie našeho kraje. Jsou to jen střípky ukrytých skutečností – z mnoha hradů a hrádků se dochovaly jen ruiny. Ale zůstaly i nádherné kostely, které, byť v proměněné podobě, stojí dodnes. Jsou odkazem touhy našich předků vybudovat místo ke slávě Boží – místo, které přetrvá i nepřízeň času.

Náš kraj skrývá ještě mnohé krásy, o nichž jsme se na přednášce dozvěděli. V příští části se vydáme do kraje, kde se narodila a prožila své mládí svatá Zdislava z Křižanova. Naše putování chrámy a hrady nás zavede až k pramenům řek Libochůvky

a Loučky.

Pavla Caudrová

Postní duchovní obnova

V sobotu 29. března 2025 se ve Žďárci konala Postní duchovní obnova. Vedl ji pater Jaromír Smejkal z Kurdějova. Program začal v 8:45 mší svatou. Dále následovaly dvě přednášky ve farním sále. V té první kněz zdůrazňoval, abychom usilovali o dobré prožití postní doby. Abychom se postili (nejenom ve dvou dnech přikázaných církví), dělali pokání a modlili se a o modlitbě rozjímali. Máme pamatovat na to, že my, křesťané, máme být solí země a světlem světa (Matouš, 5). Nemáme se přizpůsobovat světu, ale nechat se vést Pánem. V druhé části nám kněz vysvětloval význam nejdůležitějších modliteb Otče náš a Zdrávas Maria, které k sobě neodmyslitelně patří. Je důležité, abychom se naučili o modlitbě rozjímat a také zdůraznil význam svatého Josefa, mocného přímluvce. Po přednáškách jsme se přesunuli opět do kostela, kde byla obnova zakončena svátostným požehnáním.

Díky duchovní obnově jsme se mohli ztišit a zamyslet se nad prožíváním postní doby. Obnovy se zúčastnilo 14 zájemců. Děkujeme otci Jaromírovi i Pavlovi a všem, kteří se na realizaci podíleli. Také jsme dostali domácí úkol – naučit se modlitbu Otče náš latinsky. A tak jsme požádali pana faráře, jestli by mohla být otištěna ve zpravodaji i pro další zájemce.

Pater noster

Pater noster, qui es in cælis,
sanctificétur nomen tuum;
advéniat regnum tuum;
fiat volúntas tua, sicut in cælo
et in terra.

Panem nostrum quotidiánum da nobis hódie;
et dimítte nobis débita nostra,
sicut et nos dimíttimus debitóribus nostris;
et ne nos indúcas in tentatiónem;
sed líbera nos a malo.
Amen.

Jana Jakešová

Fond PULS

Na základě dotazů, jak je to s fondem na podporu kněží a pastorače přetiskujeme oficiální stanovisko diecéze.

Po projednání s Kněžskou radou brněnské diecéze a Ekonomickou radou brněnské diecéze stanovují, aby farnosti, duchovní správy a kapituly brněnské diecéze uhradily v letech 2025 – 2029 příspěvek do Fondu na podporu kněží a pastorače brněnské diecéze následovně.

Příspěvek se skládá ze dvou částí (A) a (B).

Část (A) – Příspěvek farností a duchovních správ

Podle výsledků sčítání účastníků bohoslužeb je určen vážený průměr (P) počtu osob starších 18 let, které navštěvují nedělní bohoslužby. Ve váženém průměru je použit rok 2019 s vahou 40 % a rok 2024 s vahou 60 %. Za každou takto určenou osobu stanovují příspěvek na 840 Kč za rok.

Část (B) – Příspěvek farností, duchovních správ a kapitul

1. Při prodeji nemovitého majetku stanovují příspěvek ve výši 60 % z příjmů po odečtu daně z příjmů právnických osob, případně daně z nabytí nemovitého majetku (pokud ji uhradila farnost, duchovní správa nebo kapitula). Od příjmů je možno odečíst i náklady, příp. předpokládané náklady na pořízení majetku, který bude využíván v hospodářské činnosti. Nákup tohoto majetku je možno odložit na dobu 3 let. Pokud bude předpokládaná částka na pořízení majetku 750 000 Kč a vyšší, bude uložena na účtu Biskupství brněnského a bude uvolněna v době pořízení majetku do hospodářské činnosti. Lze požádat i o prodloužení doby na pořízení majetku do hospodářské činnosti.
2. Z pachtovného z pozemků, a to i lesních, případně z nájemného podle smluv uzavřených do 31. 12. 2013, stanovují příspěvek ve výši 25 % z příjmů po odečtu daně z nemovitých věcí a daně z příjmů právnických osob.
3. Z nájemného z budov nebo z části budov a z nájemného z movitých věcí stanovují příspěvek ve výši 3 % z příjmů po odečtu daně z nemovitých věcí a daně z příjmů právnických osob.

4. U hospodaření v lesích stanovují příspěvek ve výši 25 % z výsledku hospodaření po odečtu daně z příjmů právnických osob. Podobně jako při prodeji majetku je možno od výsledku hospodaření odečíst částku, která bude v dalších 2 letech použita v lesním hospodaření.
5. U ostatních aktivit v hospodářské činnosti stanovují příspěvek ve výši 10 % z výsledku hospodaření po odečtu daně z příjmů právnických osob. Do hospodářské činnosti nebudou zahrnuty příjmy a výdaje z hlavních činností prováděné za úplatu, tj. z činností, které souvisejí s pastorační: farní tábory, farní dny, farní plesy a obdobně.

Příspěvek části (B) se vypočte na základě údajů z účetních závěrek za daný rok, případně podle účetních knih a dalších dokladů. čj. BB-0635/25

Nadále je farnostem poskytována pomoc v podobě snížení příspěvku farností o 1000 Kč za každého nového aktivního donátora, který se registruje od 1. 1. 2025 do 31. 12. 2025.

V případě, že dary donátorů přesáhnou stanovený příspěvek pro rok 2025, je rovněž možné požádat o zaslání přeplatku na účet farnosti.

Mons. Mgr. Ing. Pavel Konzbul, Dr.

Pro rok 2025 byl vypočten příspěvek pro naše farnosti v následující výši:

Dolní Loučky	91 677,-Kč
Olší	64 867,-Kč
Žďárec	94 954,-Kč

Staré bludy s novými nálepkami

Podívejme se společně s biskupem Sheenem na bludy, které přetrvávají z minulosti, i když se snaží vypadat moderně.

POZLÁTKO VĚDECKÉ AUTORITY

Tu a tam se objevují výroky týkající se údajného konfliktu vědy a náboženství a mezi nimi se výroky vědce o náboženství obvykle přikládá hodnota, kterou ve skutečnosti nemá. Mezi nejvýznamnější výroky vědců naší doby na toto téma patří výroky sira Arthura Eddingtona a sira Jamese Jeansa.

Sir Arthur Eddington hovořil o vševědoucí vědě minulého století: „Materialismus a determinismus; tyto domácí bohy vědy devatenáctého století, kteří věřili, že svět lze vysvětlit v mechanických nebo biologických představách jako dobře řízený stroj, jehož každé ozubené kolečko se pohybuje ve vztahu k ostatním kolečkům, musí moderní věda zahrnout.“ Úderem do stejného klíče poznamenává sir James Jeans: „Žádný vědec, který prožil posledních třicet let, pravděpodobně nebude příliš dogmatický, ani pokud jde o budoucí směr proudu, ani pokud jde o směr, kterým se ubírá skutečnost: Z vlastní zkušenosti ví, jak se řeka nejen věčně rozšiřuje, ale také opakovaně klikatí, a po mnoha zklamáních si přestala na každém kroku myslet, že je konečně v přítomnosti šumění a vůní Nekonečného moře... takže naše hlavní tvrzení může sotva spočívat v tom, že dnešní věda má co vyslovovat, možná by spíše mělo znít, že věda by měla zanechat vyslovování: Řeka poznání se příliš často obrací zpět k sobě samé.“

Tito dva význační muži vědy nejenže odmítají starou představu, že věda již řekla poslední a neměnné slovo o realitě, ale také naznačují, že věda ponechává prostor pro Boha a téměř ho vyžaduje. Sir Arthur v této souvislosti píše: „Duchovní prvek v naší zkušenosti je kreativní prvek, a pokud jej odstraníme, jak se snažíme dělat fyziku na základě toho, že vždy vytváří iluzi, musíme dosáhnout toho, co bylo na začátku [chaos]... Pro mě znamená hodně, když si Boha představím jako toho, skrze něhož přichází síla a vedení.“ Sir James Jeans je ještě důraznější. Poté, co vysvětlil, že celý hmotný svět je rozpuštěn do vln a že tyto vlny jsou dvojího druhu – rozpuštěné vlny, které nazýváme hmotou, a nerozpuštěné vlny, které nazýváme zářením nebo světlem –, dodává: „Tyto pojmy redukuje celý vesmír na svět světla, potenciální nebo existující, takže celý příběh jeho stvoření lze s naprostou přesností a úplností vylicít šesti slovy „Bůh řekl: Budiž světlo“ (v angličtině se to řekne šesti slovy - pozn. přek.). „Tento Stvořitel,“ domnívá se, „není ani tak inženýr jako spíše matematik, tedy ten, kdo žije v říši čistého myšlení, a co je stejně důležité, je mimo prostor a čas.“ ... „Moderní vědecká teorie,“ říká, „nás nutí uvažovat o Stvořiteli jako o člověku, který pracuje mimo čas a prostor, jež jsou součástí jeho Stvoření, stejně jako je umělec mimo své plátno. ‚Non in tempore sed cum tum tempore finxit Deus mundum‘.“

Fundamentalisté, kteří nemají za svou knihou žádný nejvyšší soud, a proto zastávají spíše nevědecké představy o vesmíru, považují tato prohlášení za smrtelnou ránu často opakovanému tvrzení, že mezi náboženstvím a vědou existuje rozpor. Snad každý, kdo se zajímá o věčné pravdy, měl tendenci pohlížet na tyto dva výroky jako na konečné a skutečně směrodatné a tvrdit, že mezi náboženstvím a vědou není žádný rozpor, protože sir James a sir Arthur, kteří jsou oba vědci, nám tvrdí, že žádný takový rozpor neexistuje. Existuje velké nebezpečí, že slova těchto dvou vědců budou přeceňována nad rámec náležitě důležitosti, a právě proto chceme učinit dvě úvahy: první naznačuje opatrnost a druhá poučení.

Je dobré si uvědomit, že autority v oblasti vědy jsou ve skutečnosti názory a že takové autority mají falešnou důvěryhodnost a mohou být vedeny kamkoli se člověk rozhodne. Je sice pravda, že sir James a sir Arthur popírají, že by existoval rozpor, ale existují desítky dalších, kteří důrazně tvrdí, že rozpor existuje. Je tedy záhodno, abychom si nemysleli, že v této věci padl poslední a konečný výrok, ani jim příliš nevěřili a nepřikládali jim příliš velkou váhu, a to z těchto dvou důvodů:

Za prvé, metody vědy a náboženství se liší, a proto z toho, že se člověk stane odborníkem na jednu metodu, nevyplývá, že je také odborníkem na druhou. Vědec pracuje na hmotných věcech pomocí matematických symbolů, ale filosof, který se zabývá náboženstvím, pracuje na duchu, který je ze své podstaty mimo oblast empirické vědy. Vědec se zabývá konkrétními fakty, jako jsou kosti, světelné paprsky, chemické látky, a jeho zájem jde jen o málo dál než k chování těchto věcí. Když chce ověřit závěr, k němuž dospěl ohledně chování faktů, vrací se k faktům samotným a opakuje svůj experiment ze všech možných úhlů. Filosof se naopak nezajímá o chování faktů, ale o určité abstrakce vyvozené z faktů, jako je existence pravdy, krásy a dobra. Jeho zájmem není zjistit chování těchto věcí, ale spíše hledat jejich konečný původ. Když nakonec dospěje k závěru o původu těchto věcí, jímž je Bůh, neprověřuje jej tím, že by se vracel k samotným faktům, jak to dělá empirický vědec, ale spíše jej ověřuje ve světle určitých prvních principů, jako je princip kontradikce, princip kauzality nebo princip konečnosti. Jinými slovy, vědec se zajímá o sekundární příčiny, filosof o příčiny primární. Vědec se zajímá o melodii, která se hraje, filosofa zajímá hráč. V okamžiku, kdy se vědec přestane zabývat tím, jak se věci dějí, a zajímat se o otázku, proč se dějí, přestává být vědcem a automaticky se stává filosofem.

Věda nám tedy ze své podstaty, protože se zabývá fakty, ověřenými fakty, nikdy nemůže poskytnout žádné poznání o tom nejzazším, čím se zabývá náboženství. Když se tedy profesor Jeans a profesor Eddington vyslovují pro existenci myslí za vesmírem, nemluví jako vědci, nýbrž jako filozofové, a ke svému velkému objevu používají jiné metody, než jaké použili ke svému objevu o záření, a proto jejich závěry pro existenci Boha stojí pouze za důvody, které pro to uvádějí.

Nyní se nabízí jiná otázka: Je vědec stejně zběhlý v metodách filozofie jako v metodách experimentování? Sotva se najde někdo natolik ješitný, aby řekl, že ano. Ve skutečnosti je pravděpodobné, že bude méně zručný v metodách filozofie, protože neustálé zacházení s konkrétním otupuje jeho schopnost zacházet s abstraktním. Filozofie je formou duchovnosti a její první podmínkou je abstrakce od hmoty. Je tedy třeba být opatrný, když něco tvrdí vědec, který se stal filozofem, stejně jako je třeba být opatrný, když něco tvrdí filozof, který se stal vědcem, nebo výrobce automobilů, který se stal historikem, nebo naftař, který se stal autoritou v oblasti jednoty Církve. Tím nechci říci, že všechno špatné je na straně vědců. Filozofové a teologové se velmi často dopouštějí stejného omylu, když vynášejí předčasné soudy v závěrech vědy. Filozof, který napadá Einsteina, protože neví nic o matematickém aspektu teorie relativity, by

byl stejně absurdní jako Einstein, který zřejmě nezná teologii, když napadá náboženství a tvrdí, že jeho základem je strach. Stejná opatrnost, která nás nutí střízlivě přijímat svědectví vědců ve prospěch Boha, i když je to náhodou svědectví správné, je stejná, která nás nutí odmítat věřit, že protože Einstein ví mnoho o relativitě prostoru a času, ví tedy mnoho o Bezprostoru mimo prostor a Bezčasí mimo čas. Protože metody vědy a náboženství se liší, kompetence v jedné oblasti neznámá kompetenci v druhé. A nejen to. Protože se metody obou oborů liší, bude velký rozdíl v jistotě dosažené metodou vědy a jistotě dosažené metodou filosofie (stále ještě hovoříme o přirozeném náboženství). Věda dochází pouze k pravděpodobným závěrům, říká Jeans a další. Tomu věříme, ale nejen proto, že to tvrdí Jeans.

Důvodem, proč věříme, že věda není konečná nebo přesvědčivá, není to, že nám to říká nějaký konkrétní vědec, ale spíše povaha vědy samotné. Argument, který se chystáme uvést, je převzat od velkého filozofa středověku, svatého Tomáše Akvinského, který při komentování Aristotelových děl uvažoval takto: Věda se nezabývá jednotlivinami, ale přirozenostmi, které jsou jednotlivinám společné. Například psycholog nezkoumá Johna Jonese jako Johna Jonese, ale Johna Jonese v té míře, v jaké je člověkem a podílí se na přirozenosti člověka. Člověk je tedy experimentovatelný. John Jones a John Smith a jakékoli jiné individuum, které psycholog studuje, tvoří experimentované.

Nyní je velký rozdíl mezi experimentovatelným a experimentovaným. Experimentovatelný je nekonečný, protože počet jedinců, kteří se mohou podílet na přirozenosti člověka, není omezen. Experimentovaný je naopak konečný, protože psycholog nebo vědec nemůže experimentovat na každém člověku ve vesmíru. Mezi experimentovatelným a experimentovaným – mezi experimenty, které může provést, a těmi, které skutečně provádí – bude tedy obrovský nepoměr, a proto se vědec musí spokojit s pravděpodobným závěrem.

Závěry filosofie, pokud se dotýkají přírodního náboženství, nejsou pošpiněny stejnou skvrnou. Filosofie vychází z univerzálních a nutných propozic, a proto dochází k nutným a jistým závěrům. Není mým cílem toto tvrzení dokazovat, ačkoli je to tvrzení, které lze snadno dokázat. Jde spíše o to zdůraznit, že závěry vědy jsou problematické, a to je důvod časté změny vědeckých teorií, zatímco důkaz existence Boha a nutnosti náboženství není problematický, ale jistý, a to je důvodem neměnné víry v něj ze strany lidstva.

Stručně řečeno, věda se zabývá pouze sekundárními příčinami a filozofie primárními. Bylo by proto velmi nevhodné, kdyby někdo tvrdil, že když věda objevuje zákony, jako je gravitace, není už Bůh nutný. Všemohoucí Bůh by mohl velmi dobře říci: „Protože mě příroda poslouchá, myslíš si, že mě činí zbytečným a že zákony, které jsem vytvořil, stačí beze mě k vysvětlení mého díla?“ - Ne. Zákon předpokládá zákonodárce, matematický vesmír předpokládá mysl a organický vesmír předpokládá život někde ve svém zdroji. Vědecké zákony jsou skutečně důležité, ale mnohem důležitější je poznat Boha.

Celý kontrast mezi středověkem, který hledal primární příčinu, a moderní dobou, která hledá příčinu sekundární, lze ilustrovat na příkladu umění. Ve středověku žádný sochař nikdy nevytesal své jméno na sochu. Důvodem bylo, že pracoval pro Boha a byl to Bůh, kdo mu dal sílu tesat a kdo mu dal mysl být umělcem, a když zanechal své dílo anonymní, zásluhy získal Bůh, prvotní příčina. V naší době sochař tesá své jméno do mramoru, protože pracuje pro člověka a zapomněl na První příčinu a Příčinu všech příčin, kterou je Bůh.

Druhým důvodem k opatrnosti při přijímání autorit týkajících se údajného rozporu náboženství a vědy je to, že to, co činí člověka náboženským, není totéž, co činí člověka vědeckým. Tím nechci říci, že náboženství a věda jsou protiklady, ale pouze to, že člověk je náboženský na základě něčeho jiného než toho, na základě čeho je vědecký. Člověk, který je dobrým kostelníkem, nemusí být nutně dobrým křesťanem, protože to, co z něj dělá dobrého kostelníka, není totéž jako to, co z něj dělá dobrého křesťana. Před několika lety chyběly jedné z velkých newyorských farností peníze v chudinských pokladničkách. Detektivové ukrytí v kostele během noci viděli, jak kostelník přišel před oltář, pokleknul a pak chudinské pokladničky vykradl – a celou dobu byl dobrým kostelníkem. Udržovat čistotu duše je něco jiného než udržovat čistotu kostela. V čistotě duše je tedy prvek, který v čistotě kostela není.

Stejně tak v problému náboženství a vědy – v náboženství je něco, co není ve vědě. Jak v náboženství, tak ve vědě je vědění, ale v náboženství hraje vůle roli, kterou ve vědě nehraje, a je to právě vůle, která činí člověka morálně statečným, a ne jeho vědění. Teoreticky by měla existovat rovnováha mezi věděním a láskou, která je usazena ve vůli – jako je tomu v Trojici, kde jsou si Syn a Duch Svatý rovni –, ale prakticky tomu tak není. Je mnoho profesorů teologie, kteří toho o teologii vědí hodně, ale umírají jako doktoři teologie, a ne jako světci, a je mnoho lidí, kteří vědí jen málo o teologii a ještě méně o vědě, ale umírají plni lásky k Bohu.

Hluboká věda tedy neznamená hluboké náboženství, stejně jako hluboké náboženství neznamená hlubokou vědu. Někteří vědci znají vědu, ale učí nemravnosti; jiní znají vědu, ale učí mravnosti. To dokazuje, že v morálce a náboženství je kromě vědeckého poznání ještě něco jiného, a to něco jiného je vůle nechat správné poznání nebo pravdu určovat náš život, místo abychom nechali náš život určovat pravdu. Svědectví vědců ve prospěch náboženství je vskutku uspokojivé, ale nesmí se přehánět, neboť, opakuji, to, co dělá z člověka světce, nemusí být nutně totéž, co z něj dělá divocha.

Kromě této opatrnosti by snad bylo dobré poukázat na poučení týkající se svědectví těchto dvou skutečně význačných mužů vědy. Když sir Arthur Eddington přednesl svou výpověď, newyorské noviny ji opatřily titulkem: „Den materialismu skončil“ a věnovaly jeho svědectví více než dva sloupce. Jiné noviny mu věnovaly jeden a půl sloupce svého cenného prostoru a nadepsaly ho: „Držte se náboženství. Je blíže pravdě než věda.“ Čím to je, že oba tyto významné deníky věnovaly tolik prostoru tvrzení, že materialismus je mrtvý? Může to být jen proto, že pro novinářský svět toto tvrzení představuje novinku, ale ve skutečnosti to žádná novinka nebyla, protože sotva kdo, kdo se v posledních dvaceti či třiceti letech seznámil s vědeckým pokrokem, věřil v opak.

Ti, kdo mají prsty ve vědeckém pokroku, dobře vědí, že materialistický a deterministický vědecký pohled devatenáctého století je dnes již zcela minulostí. Dingler v Německu, Boutroux, Poincaré a Duhem ve Francii, Keynes, Campbell a Dampier-Whetham v Anglii, Lewis a Whitehead v Americe – ti všichni se zcela rozešli s tradicí devatenáctého století. V titulku, že materialismus je mrtvý, proto není žádná novinka. Proč mu tedy bylo věnováno tolik prostoru? Domnívám se, že odpověď je třeba hledat v náladě typické pro naši dobu, totiž v náladě modernismu. Tvrdili jsme, že modernismus není nic nového, ale pouze nová barva pro starou tvář bludu nebo nová nálepka pro starý blud, a proto je člověk modernistou jen proto, že neví, co je starobylé. Zde je vysvětlení k tobtulku. Pro modernistu, který neví, co je starobylé, to bylo zcela nové, ale pro nás, kteří jsme vždy věděli, že den materialismu skončil – ve skutečnosti jsme to věděli už v dětských letech, kdy jsme se učili, že člověk má nesmrtelnou duši a že Bůh je čistý Duch –, to nové nebylo.

Had a slepice

Had uštkl slepici a ta, šířená jedem, hledala útočiště v kurníku. Ostatní slepice ji vyhnaly, neboť se bály, že se také otráví.

Slepice kulhala, plakala bolestí. Ne kvůli kousnutí, ale kvůli tomu, že ji opustila a vyčlenila vlastní rodina v době, kdy je nejvíce potřebovala. A tak odešla pryč... v horečce, kulhavě, do chladné noci. S každým krokem jí kápla slza.

Slepice v kurníku ji sledovaly, jak odchází, sledovaly, jak mizí na obzoru. Některé si říkaly:

„Ať jde... Zemře daleko od nás.“

A když slepice konečně zmizela na obzoru, všechny si pomyslely, že zemřela. Čas plynul.

Jednoho dne přiletěl do kurníku ptáček a zvěstoval:

„Vaše sestra je naživu! Žije v jeskyni daleko odsud. Zotavila se, ale po kousnutí hadem přišla o nohu. Má problém najít jídlo a potřebuje vaši pomoc.“

A nastalo ticho. Pak začaly výmluvy:

„Nemohu jít, kladu vejce...“

„Nemohu jít, hledám kukuřici...“

„Nemohu jít, musím se starat o kuřátka...“

Nakonec, jeden po druhém, žádost zamítly. Ptáček se bez pomoci vrátil do jeskyně.

Po delší době ptáček znovu přiletěl, ale tentokrát s bolestnou zprávou: „Vaše sestra zemřela... Zemřela sama v jeskyni... Není nikoho, kdo by ji oplakával, ani pohřbil.“

V tu chvíli hluboký nářek naplnil kurník.

Ty, co snášely vejce, přestaly.

Ty, které hledaly kukuřici, zanechaly ji.

Ty, které se staraly o kuřátka, zapomněly na ně.

„Lítost a smutek bolí víc než jakýkoli jed. Proč jsme nešly dřív?“ , ptaly se samy sebe.

A bez ohledu na vzdálenost a námahu se všechny vydaly do jeskyně, plakaly a naříkaly. Nyní měly důvod ji vidět, ale už bylo pozdě.

Když vešly do jeskyně, nenašli slepici... Našly jen dopis, ve kterém bylo napsáno:

„V životě mnohokrát lidé nepřejdou přes ulici, aby ti pomohli, když žiješ, ale přejdou celý svět, aby tě pohřbili, když zemřeš. A většina slz na pohřbech není z bolesti, ale z výčitek a lítosti.“

Jakub 4, 13–15 *Jakpak můžete říkat: „Dnes nebo zítra půjdem do toho nebo onoho města, zdržíme se tam rok, budem obchodovat a vydělávat“ – vždyť přece vůbec nevíte, co bude zítra! Co je váš život? Jste jako pára, kterou je chvílku vidět, a potom zmizí. Spíše máte mluvit takto: „Dá-li Pán, budeme živi a podnikneme to nebo ono.“*

Žalm 90, 12 *Nauč nás počítat naše dny, ať dojdeme k moudrosti srdce.*

Příslloví 27, 1 *Nechlub se zítřkem, vždyť nevíš, co může přinést dnešek.*

1. Korint'anům 15, 31 *Den co den umírám – jakože jste moje chloubka, bratři, kterou mám před Kristem Ježíšem, naším Pánem!*

Žalm 39, 4–5 *Srdce mi vzplálo v nitru, když jsem uvažoval, vznítíl se oheň a jazykem jsem se ozval: Dej mi poznat, Hospodine, můj konec, jaká je míra mých dnů, ať si uvědomím svou pomijivost.*

Jakub 4, 14 *Vždyť přece vůbec nevíte, co bude zítra! Co je váš život? Jste jako pára, kterou je chvílku vidět, a potom zmizí.*

NESLIBUJME ZÍTRA, ALE MILUJME DNES.

Věděli jste?

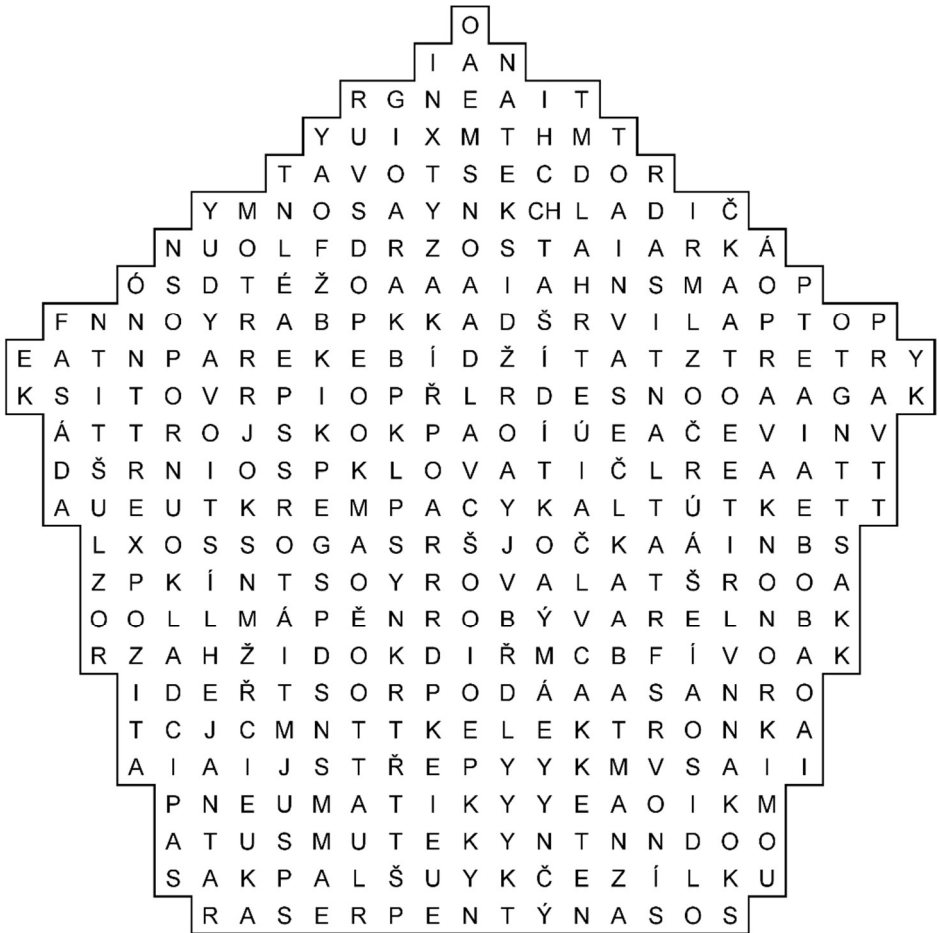

Nejdelším modelem železnice na světě se může pochlubit stálá výstava v Miniatur Wunderlandu v německém Hamburku. Současné tratě v rámci stále se rozrůstající expozice měří 15,7 kilometru, což komise Guinnessovy knihy rekordů uznala za nový rekord. Ten předešlý – 12 kilometrů – držela také výstava v Miniatur Wunderland, ale přidáním modelu železnice Monaka svou železniční síť rozšířila. Kolem železnic jsou vybudovány modely celých měst a zemí. Kromě domácího Hamburku a sekce středního Německa tam naleznete také detailní modely měst Skandinávie, Itálie, Rakouska, Švýcarska, Severní a Jižní Ameriky.

(podle KN)

* * * * *

Světec tohoto měsíce se narodil v Nice v Galii. Rozhodl se pro asketický život v Egyptské poušti, kam odešel žít jako poustevník. Zůstal tam delší dobu a nosil hrubý kající oděv, na rukou železná pouta s řetězem. Za potravu prý přijímal jen chléb s ovocem. Po nějakém čase se vrátil do vlasti a v tvrdém poustevnickém životě jako dobrovolný vězeň pokračoval ve věži na mysu Cap Ferrat u Nice v regionu Provence. Měl dar prorocství a konal zázraky. Vybízal k pokání a varoval před Božími tresty. Za krále Chilpericha I. předpověděl vpád Langobardů do Galie i do Itálie. Bývá uváděno, že když se s ním Langobardi při vpádu setkali, považovali ho pro pouta s řetězy za zločince a on sám se jim pokorně představil jako velký hříšník, který si život ani nezaslouží. Na to mu chtěl jeden z vojáků rozbít hlavu mečem, ale v té chvíli mu ochrnula ruka, že s ní nemohl pohnout. Teprve až poustevník nad ním udělal kříž, mohl s rukou zase hýbat. Ten zázrak obrátil na víru uzdraveného i jeho průvodce. Ke konci života předpověděl i den své smrti, před níž sundal svá pouta.

abonovat; alkoun; amarant; Atlantis; baryon; Batman; bolístky; Caesar; cvalda; disketa; domino; domkář; doprostřed; doteky; drzost; elektronka; epunit; estrus; exosféra; expozita; fasáda; fernet; gepard; gondoly; hlísti; chladič; iguanodon; invase; isotop; jantar; kanóny; katolík; klovati; knírač; kokain; kontrast; krempa; kropáč; křampa; laptop; lavory; mechanizovat; mikron; mistři; nemravnost; oberon; odcestovat; oprava; osidlo; osmina; ostník; pasáže; pazneht; plácát; pneumatiky; poprsí; prvotisk; příkazy; pytlovina; rdesno; rozluštit; rytmus; saranče; serpentýna; skobka; skokan; smutek; stejnokroj; střepy; šídútko; šikana; šlapka; Švýcarsko; tambor; tretry; trikot; trojskok; účtárna; uklízečky; útlaky; vniveč; vražda; výborně; ždíbek

Podle Spasitelova příkazu a podle jeho božského učení odvažujeme se modlit:

OBŘAD

Výzvou kněze k modlitbě Otče náš začíná obřad přijímání.

Modlitbu Otče náš recitujeme nebo zpíváme. Na konci modlitby **neříkáme ani nezpíváme Amen.**

Doplň do textu chybějící slova:

„Vysvoboď nás ode všeho zlého, Bože,
a dej našim dnům svůj _____.
_____ se nad námi a pomoz nám:
Ať se nikdy nedostaneme do područí
_____, ať žijeme v _____
před každým zmatkem a s _____
_____ požehnaný _____
našeho _____ Ježíše Krista.

bezpečí, hříchu, očekáváme, mír, naději, příchod, smiluj, Spasitele

Lid odpoví: „Neboť tvé je království i moc i sláva navěky.“

Pozdravení pokoje

Pane Ježíši Kriste, tys řekl svým apoštolům: Odkazují vám pokoj, svůj pokoj vám dávám. Nehleď tedy na naše hříchy, ale na víru své církve, a podle své vůle ji naplňuj pokojem a veď k jednotě. Neboť ty žiješ a kraluješ na věky věků.

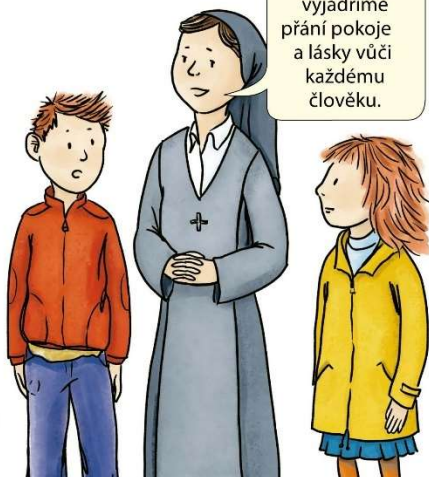
Pokoj Páně ať zůstává vždycky s vámi.

Pozdravte se navzájem pozdravením pokoje.

Tímto znamením vyjádříme přání pokoje a lásky vůči každému člověku.

PŘIJÍMÁNÍ

Lámání chleba

Kněz vezme hostii, rozlomí ji nad paténou a kousek hostie vloží do kalicha. Všichni zpívají nebo recitují **Beránku Boží**.

Víš, jak se řekne Beránek Boží latinsky? Pomůžeš si šípkami.

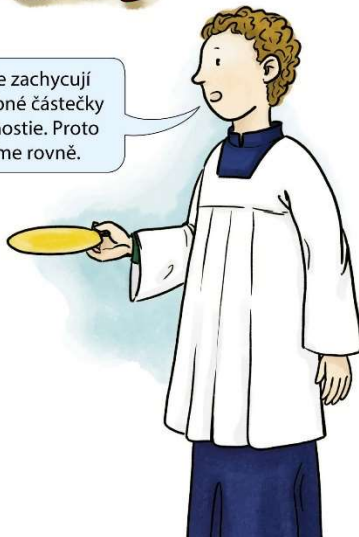
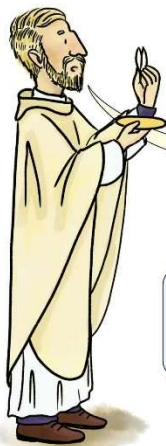
Když skončí zpěv Beránku Boží, lidé si kleknou. Kněz ukáže lidem proměněnou hostii slovy z evangelia:

Hle, Beránek Boží, ten, který na sebe vzal hříchy světa. Blahoslavení, kdo jsou pozváni k večeři Beránkově.

Pane, nezasloužím si, abys ke mně přišel, ale řekni jen slovo, a má duše bude uzdravena.

Na patěnu se zachycují úlomky a drobné částičky proměněné hostie. Proto ji vždy držíme rovně.

Když kněz přijme proměněný chléb, jde rozdávat svatě přijímání věřícím. Na přijímání se připravíme nejen ve dne a v úvodu mše svaté, ale také modlitbou před přijímáním. Píseň během přijímání má vyjádřit radost srdce a jednotu přijímajících.

Knižní okénko

Gary Chapman, Shannon Vardenová

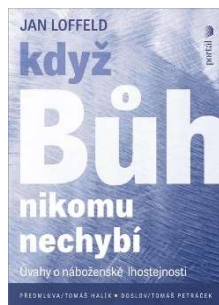
Pohodová rodina krok za krokem

12 nástrojů ke zlepšení rodinného života

Pokud toužíte po tom, abyste se v rodině cítili všichni dobře, protože je skutečně pohodová, jste změně blíž, než si myslíte. Jste-li ochotni se osobně nasadit, potřebujete už jen nějaké nové nástroje, které vám ke změně pomohou.

Vydalo nakladatelství Návrat domů

cena 310,- Kč

Jan Loffeld

Když Bůh nikomu nechybí

Úvahy o náboženské lhostejnosti

Kniha s brutální poctivostí analyzuje současné výzvy, které se staví před náboženství, a ukazuje perspektivy budoucího křesťanství, jež se musí vyrovnat s radikálně změněnými okolnostmi. Bude nepostradatelným průvodcem pro všechny, kteří se v dnešní době snaží poctivě žít své křesťanství, mají prst na tepu doby a odvahu přehodnotit věci nekonvenčním způsobem.

Vydalo nakladatelství Portál

cena 249,- Kč

Co nás čeká, dá-li dobrý Bůh

Biblické hodiny

Pokračování setkávání s názvem *Od Genesis po Ježíše*. Setkání budou ve středu 14. a 28. po mši svaté v Pastoračním centru v Dolních Loučkách.

Pouť do neznáma

Tradiční pouť 8. května nás tentokráte zavede na slavnou horu vedle vesnice, jež pojmenována je po člověku, který pálením byl zbarven do ruda. Zde bude mše svatá a svátostné požehnání bude v kostele, který stojí ve vesnici pojmenované po muži, jenž slávu získal. Už víte, kam to bude? Tentokrát to bude blíž než vloni? Jen 50 km a něco k tomu ☺.

Pouť v Lubném

Poutní mše sv. v sobotu 10. května v 10:00 hod.

Pouť ve Střemchoví u kapličky sv. Jana

Poutní mše sv. v pátek 16. května v 17:00 hod.

Pouť na Víckov

Na poutní mši sv. vyrazíme pěšky od kostela ve Žďarci v sobotu 17. května v 10:00 hod.

Pouť ve Vratislávce

Poutní mše sv. v sobotu 31. května v 10:00 hod.

Změna vyhrazena

Něco na závěr...

I řekl Hospodin Noemovi: „Za šest měsíců na zem sešlu déšť, který bude trvat 40 dní a nocí. Voda zaplaví celou zemi, hory i údolí, a všechno zlé bude zničeno. Chci, abys postavil Archu a zachránil pár zvířat od každého druhu. Tady na ni máš plány.“

Šest měsíců uplynulo jako voda. Obloha se zatáhla a začal padat déšť. Noe seděl na dvorku a plakal.

„Proč jsi nepostavil Archu, jak jsem ti přikázal?“ Zeptal se ho Bůh.

Odpust' mi, Pane,“ řekl Noe. „Snažil jsem se, seč jsem mohl, ale stalo se tolik věcí. Plány, které jsi mi dal, město neschválilo, a tak jsem musel nechat udělat nové. Pak jsem měl další problémy, protože město tvrdilo, že Archa je nepovolená stavba, takže jsem musel běžet na katastr sehnat si k ní povolení. Lesnická správa požadovala povolení ke kácení stromů, a byl jsem žalován ochranáři zvířat, když jsem se snažil pochyťat ta zvířata. Ministerstvo životního prostředí požadovalo vyjádření o ekologických důsledcích záplavy. Vnitro ode mě chtělo předběžné plány šíření vody. Na finančním úřadě zablokovali má aktiva, protože tvrdili, že se snažím vyhnout placení daní tím, že opustím zemi. Úřad práce měl podezření, že ilegálně zaměstnávám Ukrajince, takže jsem musel dokazovat opak. Je mi líto, Pane, ale nemohu Archu dokončit dříve než tak za pět let.“

Najednou přestalo pršet, obloha se vyčistila a vysvitlo slunce. Noe se podíval vzhůru a zeptal se: „Pane znamená toto, že nebudeš ničít náš svět?“

„Správně - úřady to už udělaly za mě.“

Kněz chválí jednoho ze svých farníků, notorického alkoholika: „To je pěkné, že jste se zase včera ukázal v kostele.“

„Ach já, tak v kostele jsem byl taky?“

Dva chlapci rozumují nad životem a dojdou až k tomu, jestli věří v Boha.

Jeden povídá: „Já v Pána Boha věřím! A co ty?“

Druhý na to hned dodá: „Já ne... protože... nó, kdyby archeologové vykopali jeho kostru, tak to bych v něho uvěřil!“

Velikonoční koledníci jsou jako balíky od České pošty. Víte, že dorazí, ale nevíte kdy a v jakém stavu.